

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 41 / CEFP / 6.10.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CEFP\41CEFP\

Fitxer 41CEFP1

XV legislatura · sisè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Educació i Formació Professional

Sessió 41, dimarts 6 d'octubre de 2026

Presidència de la I. Sra. Eva García Rodríguez

Sessió 41 de la CEFP

La sessió de la Comissió d'Educació i Formació Professional (CEFP) s'obre a ****. Presideix Eva García Rodríguez, acompanyada de la vicepresidenta, Sònia Martínez i Juli, i de la secretària, Mar Besses Casanovas. Assisteix la Mesa el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Hi són presents José Ignacio Aparicio Ciria, Rocio Garcia Pérez, David González Chanca, Gisela Navarro Fuster i Mónica Ríos García, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Anna Erra i Solà, Anna Feliu i Moragues i Judith Toronjo i Nofuentes, pel G. P. de Junts; Irene Aragonès Gràcia i Najat Driouech Ben Moussa, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Cristian Escribano Ramírez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Manuel Jesús Acosta Elías, pel G. P. de VOX en Catalunya; Jéssica Albiach Satorres, pel G. P. Comuns; Maria Pilar Castillejo Medina, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Rosa Maria Soberana i Bonet, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre l'informe "Improving Learning Outcomes in Catalonia, Spain" (tram. 355-00241/15). Sessió informativa.
2. Sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre l'inici del curs escolar 2026-2027 (tram. 355-00248/15). Sessió informativa.
3. Sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre el resultat de les diligències obertes pel Departament per l'exclusió de Catalunya de les proves PISA (tram. 355-00269/15). Sessió informativa.

La presidenta

Doncs comencem aquesta sessió de la Comissió d'Educació i Formació Professional.

Algun grup ha d'informar algun canvi o modificació? Sí, senyora Navarro.

Gisela Navarro Fuster

Sí, presidenta. Bon dia. Comunico la substitució de la diputada Mónica Ríos pel diputat Guillem Sánchez.

La presidenta

Doncs en prenem nota. Algun grup més? Sí, senyora Erra.

Anna Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Dic la substitució del diputat Agustí Colomines per la diputada Judith Toronjo.

La presidenta

Molt bé, doncs... Sí, senyor Mijoler.

Lluís Mijoler Martínez

Bon dia, presidenta.

La presidenta

Bon dia.

Lluís Mijoler Martínez

Per anunciar que la senyora Jessica Albiach serà substituïda per mi mateix, el diputat Lluís Mijoler.

La presidenta

Perfecte, doncs també en prenem nota.

Doncs suspenem un segon la sessió, que anem a rebre la consellera.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Bé, doncs, benvingudes, consellera i secretària general, en aquesta Comissió d'Educació i Formació Professional.

Sessions informatives

355-00241/15, 355-00248/15 i 355-00269/15

Substanciarem els tres punts de l'ordre del dia, que són, en primer lloc, la sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre l'informe «Improving Learning Outcomes in Catalonia, Spain». El segon punt de l'ordre del dia és la sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre l'inici del curs escolar 26-27. I, en tercer lloc, la sessió informativa de la Comissió d'Educació i Formació Professional amb la consellera d'Educació i Formació Professional sobre el resultat de les diligències obertes pel departament per l'exclusió de Catalunya de les proves PISA.

Consellera, segons vam acordar, té vostè un primer torn de seixanta minuts com a màxim. Després intervindran els grups per un temps màxim, també, de deu minuts i, a continuació, tindrà vostè, doncs, un torn de trenta minuts per donar resposta a aquelles qüestions que vostè consideri que li hagin estat qüestionades o preguntades per part dels grups. Per tant, sense més, té vostè la paraula per un temps màxim de seixanta minuts.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Moltes gràcies. Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Vull, també, saludar la secretària general, que m'acompanya, i el secretari de Millora Educativa. I, bé, en tot cas, les persones que també ens poden estar seguint pels canals del Parlament.

Comparec avui davant d'aquesta comissió, per desena vegada en aquesta legislatura, per tractar, doncs, l'inici del curs escolar –de fet, com he fet en els últims dos anys–; per substantiar novament la sol·licitud de compareixença sobre les proves PISA, en aquest cas també per segona vegada, i després que el mateix president de la Generalitat ho fes, doncs, en el Ple la setmana passada. I, per tant, els propers minuts, voldria explicar les principals novetats d'aquest curs escolar 2026-2027 que s'estan desplegant en els centres educatius; exposar també les prioritats que guiaran l'acció del Govern del Departament d'Educació i Formació Professional, que tinc l'honor de dirigir durant els pròxims mesos. Voldria, doncs, que el d'avui fos un debat profitós –així ho espero–, on poguéssim escoltar les seves consideracions, les seves propostes amb vista a enfortir el sistema educatiu de Catalunya.

Com saben, en aquests dos anys de responsabilitat al capdavant de la conselleria, hem pogut conèixer a fons les fortaleces del sistema educatiu i identificar clarament també aquells aspectes que cal millorar; dos anys de presa de decisions en molts àmbits sobre els quals penso que els hem anat informant regularment, de mobilització de recursos per millorar l'educació de Catalunya i on hem traçat un camí, conjunt, m'atreveixo a dir, per afrontar reptes que fa temps que calia afrontar amb fermesa. Els agraeixo per endavant, doncs, aquest compromís compartit. I, en aquest context, el curs 26-27 és un moment especialment important perquè comporta incorpora, com deia, millores i novetats que voldria explicar per tal que poguessin valorar amb deteniment.

Sabem que venim d'un curs o almenys d'uns mesos exigents i intensos per al sistema educatiu. Mesos de reivindicacions, de mobilitzacions –importantíssimes– de la comunitat educativa, exigint no només el reconeixement de la funció docent, sinó l'atenció sobre millores necessàries per poder fer la feina amb unes millors

condicions, donada també la realitat a les aules, una realitat molt diferent de la que teníem fa tan sols pocs anys. Però, en tot cas, un curs on hem escoltat i atès demandes importants de la comunitat educativa del conjunt del territori, especialment els docents, el personal educatiu; on hem negociat amb sindicats amb representació a la Mesa; on hem arribat a acords, concretament dos acords, un primer al mes de març, com saben; un segon a finals del mes de maig, amb, finalment, tres dels cinc sindicats que tenen representació a la Mesa –Comissions, ASPEPC i UGT–, tot i que anteriorment fossin quatre amb els que havíem signat un preacord, i on estem complint fil per randa en els terminis i condicions previstes aquests acords i compromisos assumits.

I aquests acords, encara amb implicacions en la millora de les condicions laborals i salarials i, per tant, d'ensenyament dels professionals de l'educació i, en part, a la millora de les condicions d'aprenentatge de l'alumnat, ja s'estan, com deia, doncs, incorporant, desplegant en els centres educatius, tal com es pot comprovar en el mapa de recursos que des del departament hem posat a disposició en un exercici de transparència.

I aquest no és, en cap cas, el final del camí. Tot just és l'inici d'un camí encara llarg que ha de continuar, doncs, amb el debat de país al qual ens ha convocat el president de la Generalitat, un debat serè i constructiu que ens permeti refer aquells consensos educatius prioritaris per orientar l'educació catalana a l'excel·lència amb una mirada posada en la propera dècada i amb una mirada, també, centrada en que els infants i joves de tota Catalunya aprenguin més i aprenguin en millors condicions; que assoleixin el seu màxim potencial, independentment del lloc on hagin nascut, de la renda de les seves famílies i, evidentment, també de la seva situació i condicions personals. Aquest és el fil conductor de la política educativa del Govern i estic convençuda que és també la voluntat majoritària i compartida de la majoria de grups representats en aquesta cambra.

I abans de continuar, si m'ho permeten, doncs, sí que voldria fer un esment al temporal de pluges que, com saben, malauradament, els últims dies ha estat descarregant a Catalunya unes quantitats poc habituals i molt elevades d'aigua. Entre d'altres, com saben, també les infraestructures després dels centres educatius

han estat aquells equipaments més afectats. Ahir dilluns, després de les precipitacions del cap de setmana, van ser nou els centres educatius que no van poder obrir les seves portes, que no van poder funcionar amb tota normalitat. I avui han estat, finalment, tres els que encara, doncs, no han pogut o que s'han mantingut tancats. Estem parlant d'una llar d'infants de Sant Adrià i de dos centres de formació d'adults, un de Granollers i un de Ripollet. Esperem que tots tres puguin demà, ja, recuperar la seva normalitat i obrir les seves portes.

I en aquest context, doncs, volia donar les gràcies al conjunt d'equips directius, als claustres, al personal dels centres, als ajuntaments, al conjunt de servidors públics, perquè, com sempre, han contribuït i ajudat moltíssim per restablir aquesta normalitat en el funcionament de les escoles. Ahir estàvem a les Franqueses i fins i tot hi havia una part d'AFAs, de famílies, que també van contribuir-hi. I això penso que ho hem d'agrair perquè és gràcies a ells aquest compromís, aquesta vocació de servei que hem pogut restablir una situació no diré de normalitat, perquè les pluges que hem patit en els últims dies, doncs, tan intenses en alguns punts del territori, ho fan complicat, però sí que ens han permès que l'alumnat s'hagi pogut reincorporar gairebé a la totalitat dels centres. I, per tant, volia tornar a fer aquest sincer agraïment per aquest esforç i reconèixer la seva feina, com ahir tenir l'oportunitat de fer a una escola de les Franqueses.

Però, en tot cas, fet aquest esment, començo a presentar les grans xifres del curs escolar 2026-2027. La previsió per a aquest curs és que més d'1.600.000 alumnes, doncs, siguin i són els que són en el conjunt del sistema educatiu català, una xifra que és globalment estable respecte al curs anterior, però que també amaga transformació

Fitxer 41CEFP2

rellevants. Per una banda, l'alumnat continua disminuint en les primeres etapes educatives com a conseqüència de l'evolució demogràfica, però al mateix temps creix el pes de les trajectòries postobligatòries, i especialment de la formació professional. Augmenta també la diversitat de necessitats que han d'atendre les escoles i els instituts. I aquest canvi demogràfic doncs ens planteja reptes, però

també ens ofereix oportunitats; ens permet avançar en aquesta reducció progressiva de les ràtios a infantil, però també a secundària; ens permet oferir una atenció més personalitzada i millorar les condicions en què el professorat desenvolupa la seva feina; ens permet reforçar l'educació inclusiva. I tot això perquè hem incorporat més professionals, tant en els centres com als serveis educatius, per afrontar, com deia, aquesta complexitat creixent a les aules. O, dit d'una altra manera, tenint potser fins i tot menys alumnes, però amb més necessitat, els atenem amb més docents i personal de suport.

I, de fet, fent un balanç dels últims dos anys, tenim que en aquests dos anys hem reforçat les plantilles dels centres per poder donar resposta a aquestes aules cada cop més diverses. De fet, des del curs 24-25, s'hi han incorporat prop de cinc mil noves dotacions entre docents, personal d'atenció educativa i personal d'administració i serveis, i el sistema públic disposa avui de més professionals per atendre aquestes necessitats de l'alumnat. Tant és així que mentre l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu ha crescut en un vint-i-vuit per cent en els últims anys, el personal per atendre doncs aquest alumnat ha crescut en més d'un trenta-cinc per cent. Per tant, també les ràtios han disminuït, no només les ràtios grup, sinó també les ràtios docent/alumne, que a dia d'avui aquestes ràtios se situen en nou alumnes i, per tant, per sota dels dotze que teníem fa pocs anys. Per tant, aquest curs els centres educatius disposen de 94.422 dotacions professionals, 1.830 més que a l'inici del curs passat, i comptem amb 85.052 mestres i professors, 1.103 més que ara fa un any.

També augmenten, com s'ha dit altres vegades, doncs les dotacions de personal d'atenció educativa, del personal d'administració i serveis. Així doncs, tenim menys pressió demogràfica en determinades etapes i, alhora, més professionals en el sistema. I això no és una contradicció; és una decisió. Entenem que les necessitats educatives no depenen només del nombre d'alumnes que hi ha cada aula; depenen també de les necessitats d'aquests alumnes i de la nostra capacitat per acompanyar-los. Per tant, aquesta és una de les transformacions que volem consolidar durant aquesta legislatura: passar d'un sistema que durant dècades doncs ha hagut de créixer per absorbir més alumnat a un sistema que pugui dedicar cada vegada més recursos a la qualitat, a l'equitat i l'atenció educativa.

I, d'altra banda, per aconseguir-ho necessitem un sistema educatiu més fort, i això vol dir, exigeix invertir. Durant massa anys, Catalunya ha arrossegat dèficits importants en infraestructures educatives. De fet, quan hi ha aquest tipus d'emergències climàtiques en som encara més conscients. I doncs més d'una quarta part, com deia, dels centres educatius s'han construït abans de l'any 1965. Disposem, per tant, d'un parc educatiu envellit, dissenyat per a una realitat climàtica molt diferent a la que teníem. Aquest any recuperem uns nivells d'inversió en centres educatius públics que no s'assolien des de l'any 2008, des dels governs de Maragall i Montilla, 257 milions d'euros. Un volum de recursos que va minvar en la darrera dècada de desinversió en infraestructures educatives i que no s'havia recuperat fins a aquest any.

En concret, enguany són set centres que han començat el curs en edificis nous o ampliat, i actualment hi ha sis grans actuacions més en construcció. I, per tant, actuem també sobre els centres existents. Per una banda, saben que hem destinat 100 milions d'euros a un fons de cooperació amb els ajuntaments perquè puguin ells executar obres de reforma, adequació, millora de les escoles públiques, dels centres d'educació especial, dels instituts escola. I, de fet, el 98,9 per cent dels ajuntaments s'han adherit a aquesta línia, i aquests fons, de fet, estaran molt aviat en mans dels consistoris perquè puguin iniciar aquestes obres com més aviat millor: reparació de lavabos, de calderes, de teulades, d'accessibilitat, perquè sabem que no podem modernitzar el parc educatiu només des del departament. Necessitem la cooperació amb altres administracions properes, com són els ajuntaments, per afrontar doncs un repte molt ambiciós del país, però imprescindible en aquest context actual d'emergència climàtica si volem escoles i instituts a l'alçada de la resta d'equipaments públics. Necessitem, per tant, aquest coneixement, la capacitat, la proximitat dels territoris. Necessitem mantenir una inversió pública en infraestructures que sigui estable, que sigui sostinguda en el temps. I necessitem, doncs, aquesta voluntat de col·laboració. És la que inspira la resposta a una de les necessitats més urgents, que, com saben, és l'adaptació dels centres a les noves condicions climàtiques.

Amb aquest objectiu hem posat en marxa el pla Actualitza Clima, que ens ha de permetre adaptar progressivament els centres educatius. Com va anunciar el

president Illa –no els hi dono una notícia perquè ho va anunciar el propi president–, el Govern mobilitzarà els propers cinc anys 2.500 milions d'euros per climatitzar els 2.530 centres educatius de Catalunya. I aquest pla ha de servir, per un costat, per corregir l'obsolescència dels equipaments educatius, que majoritàriament estan construïts abans de les normatives de confort climàtic actuals, i, per altra banda, consolidar un nou model d'infraestructures educatives totalment descarbonitzades i resilients. Durant aquest any 26, a la fase zero del pla, hem destinat doncs 20 milions d'euros a instal·lar ventiladors fixos en gairebé quatre-cents centres. Pensen que la inversió que s'hi destinava anteriorment era de 300.000 euros. Però som conscients que aquesta doncs és una resposta per mitigar l'impacte de les altes temperatures, que no és una resposta estructural.

I, d'altra banda, doncs la fase del pla en la qual ja actuem estructuralment per instal·lar sistemes de fred i calor als centres aquesta sí que està definida. Hem previst actuar sobre cent centres, amb una inversió de 100 milions d'euros, fruit de l'acord de pressupostos, perquè els nous sistemes de climatització estiguin en funcionament durant el curs 27-28. I aquesta primera relació es podrà ampliar en funció del cost final de les actuacions. Aquestes actuacions s'executaran directament des de la Generalitat a través d'Infraestructures.cat, també de Fira 2000, combinant diferents instruments per poder actuar en més centres i poder també accelerar els terminis. En aquesta primera fase, Infracat doncs actuarà sobre cent centres i amb una inversió màxima prevista d'1 milió d'euros per centre de mitjana.

Però un pla d'aquesta dimensió doncs saben que no es pot desplegar amb una única forma, i per això doncs hem obert també una via de col·laboració molt important amb els ajuntaments per poder accelerar les actuacions a escoles i instituts escoles. Els municipis que vulguin participar-hi podran redactar projectes, podran licitar, podran executar les obres i avançar en els recursos, mentre que la Generalitat n'assumirà íntegrament el cost final. Si l'ajuntament disposa de recursos propis, la Generalitat li reemborsarà les despeses acreditades, i si necessita finançament, també podrà recórrer a l'Institut Català de Finances o a altres entitats financeres, i el retorn de la Generalitat inclourà tant el capital com els interessos i les despeses associades al finançament. I vull remarcar una qüestió important: cap ajuntament assumirà ni ha d'assumir el perjudici econòmic, financer o patrimonial per participar en aquest pla.

El principi és que la cooperació municipal serveixi per avançar el calendari, no per traslladar als ajuntaments el cost de les actuacions.

I, al mateix temps, estem treballant en vies específiques per a la resta de tipologies de centre. En el cas dels instituts, escoles d'art, centres de formació d'adults, escoles oficials d'idiomes, llars d'infants, estem estudiant fórmules que permetin doncs agrupar actuacions i poder-ne també accelerar l'execució. I per als centres concertats s'està estudiant una línia de finançament en condicions favorables a través de l'Institut Català de Finances. I tot aquest desplegament –com deia, i veuen, ambició– estarà coordinat per una oficina tècnica específica creada per ordenar els agents, els instruments, el calendari del pla, fer el seguiment de les diferents fases i integrar els àmbits tècnics, econòmics i jurídics. Per tant, la transformació que proposem, el calendari amb el que volem executar són ambiciosos, molt ambiciosos. Per això, també apel·lem al treball conjunt per afrontar doncs aquest repte de país.

M'han sentit a dir que el conjunt de la societat s'ha de sentir doncs corresponsable de la millora educativa, i ho mantinc, però també vull ser clara: la participació dels ajuntaments ens ajudarà a executar les obres més de pressa, a accelerar aquest calendari, però la responsabilitat global continuarà sent del Govern. Prioritzarem, per tant, les actuacions amb criteris comuns: les necessitats climàtiques dels edificis, el benestar de l'alumnat, l'equilibri territorial. I que un ajuntament no pugui o no vulgui avançar recursos no deixarà en cap cas els seus centres fora de les millores. Fixem, doncs, un objectiu ambició i el camí per assolir-lo: recuperar la inversió mobilitzant 2.500 milions d'euros, planificar les actuacions i sumar capacitats per avançar més de pressa sense deixar ningú enrere.

Un dels altres grans objectius de legislatura, per no dir el principal, és la millora dels aprenentatges del conjunt de l'alumnat, i garantir l'aprenentatge de tothom ens obliga a revisar el conjunt del sistema. Per això, doncs no insistiré novament en mesures que ja coneixen, que saben que hem implementat al llarg d'aquests dos cursos. M'estic referint doncs a les concrecions curriculars, al pla de reforçament de les matemàtiques i de la llengua, a la formació docent especialitzada, al pla director de la inspecció doncs per acompanyar 250 centres cada curs en la millora de resultats, a la reactivació de l'Agència d'Avaluació i a un llarg etcètera. Perquè està clar que

no ens podíem ni ens volíem resignar als resultats que reflectien les diferents doncs avaluacions del sistema ni tampoc podíem pensar que amb una única mesura seria suficient per canviar-los o que ho podríem fer en un sol curs. Per tant, la millora educativa compartiran que requereix una direcció clara i compartida, sostinguda al llarg del temps, i, per tant, continuïtat, rigor i polítiques sostingudes.

I durant aquests dos anys hem anat construint aquesta estratègia. Hem posat el focus en les competències que condicionen tots els aprenentatges posteriors. I estic parlant de la lectura, de comprendre, d'expressar-se i de raonar, i per això reforcem doncs la lectura i la comprensió lectora. Consolidem els programes de comprensió lectora, reforcem la xarxa de competència lectora, que aquest curs arribarà a 671 centres, 136 més que el curs passat. Hi destinem cent cinc docents addicionals de suport per treballar, entre altres aspectes, doncs el vocabulari, la fluïdesa lectora, especialment a primària, amb una dotació de més de 6 milions d'euros. I continuem fent doncs de les biblioteques escolars una peça clau del projecte educatiu dels centres. Igualment, també reforcem les matemàtiques, amb programes específics d'acompanyament, de formació dels centres. Doncs penso que ja m'hi he referit en altres ocasions.

I, en la mateixa línia, també recentment hem presentat unes noves orientacions pedagògiques per reforçar aquells aprenentatges fonamentals; un document basat en la recerca educativa que reivindica la necessitat de recuperar i consolidar pràctiques essencials que en alguns casos doncs han anat perdent pes en algunes aules tot i ser realment les més eficaces. Perquè desenvolupar competències exigeix disposar de coneixements sòlids, tenir oportunitats suficients també per posar-los en pràctica. Parlem, com deia, de reforçar la lectura, la comprensió, l'ortografia, l'expressió oral, el vocabulari, el càlcul mental, la resolució de problemes, però també de recuperar el valor de l'atenció, la concentració, la pràctica sistemàtica com a elements indispensables per aprendre.

I, en aquest marc, volem tornar a situar la lectura al centre de l'activitat educativa. I, per això, doncs a partir del proper curs tots els centres hauran de disposar d'un pla de lectura que permeti treballar-la de manera sistemàtica i continuada. També proposem que, a partir de cinquè de primària i durant l'ESO, els equips docents

seleccionin obres de referència que tot l'alumnat hagi de llegir. I, a més a més, recuperarem les lectures obligatòries comunes de llengua catalana i castellana al batxillerat; una selecció que farem conjuntament amb institucions culturals, lingüístiques de referència del nostre país, amb l'objectiu de reforçar, com deia, aquests hàbits lectors, el vocabulari, ampliar el vocabulari, garantir a tots els alumnes doncs que tinguin aquest accés a un patrimoni literari compartit. No es tracta en cap cas doncs d'imposar una única manera d'ensenyar ni de qüestionar la feina que es fa als centres i que fan els nostres docents, al contrari, volem posar a la seva disposició orientacions basades en l'evidència, que, de fet, molts centres educatius ja practiquen, per tal que els ajudin doncs a identificar aquelles pràctiques d'alta eficiència a l'aula que funcionen i, per tant, poder-les reforçar.

Disposar també de materials escrits de referència, i estables, com són els llibres – que, de fet, moltes famílies, quan parlem amb elles, també reivindiquen per ajudar, doncs no sempre poden ajudar els seus fills–, i dedicar el temps necessari a consolidar els coneixements són elements fonamentals d'aquesta aposta. Perquè innovar doncs no ha d'estar renyit amb reconèixer allò que funciona i garantir que tots els alumnes adquireixin les bases necessàries per continuar aprenent. I, per això, doncs avancem en la concreció dels aprenentatges essencials del currículum. Els centres i el professorat han de tenir clar què ha d'haver après l'alumne al final de cada curs, i nosaltres els hem d'oferir eines per detectar quan aquells aprenentatges encara no s'han consolidat. I per això és imprescindible doncs reforçar també l'avaluació.

Un tercer gran objectiu doncs és avançar cap a un sistema educatiu més inclusiu, més equitatiu, que garanteixi plenament la igualtat d'oportunitats educatives de l'alumnat. Ho hem dit moltes vegades: la inclusió no es pot quedar en una declaració d'intencions. Necessita recursos, però també necessita un model compartit, necessita una cultura inclusiva, necessita formació, necessita eines i necessita espais i especialistes. Com bé saben, fa gairebé deu anys que es va aprovar el Decret 150/2017, que regula l'atenció educativa en un sistema inclusiu per als centres públics i concertats a Catalunya. I aquella va ser una gran fita i la resposta doncs a un clam de molts anys de la comunitat educativa per adequar l'activitat

educativa doncs amb l'objectiu d'atendre la diversitat de l'alumnat a l'escola ordinària, una escola per a totes i tots, i l'assoliment d'una

Fitxer 41CEFP3

però també és cert que, després de gairebé deu anys, també ens hem adonat que alguns dels plantejaments teòrics que feia aquell decret són incomplets o, en tot cas, s'haurien d'ajustar per poder donar el millor encaix possible a les necessitats educatives dels nostres alumnes.

Aquests últims dies hem estat escoltant veus o hem sentit algú que semblava que digués que el Govern volia retrocedir en matèria d'aquest model inclusiu. I aquí vull ser molt clara: això no és cert. Aquest Govern creu en la igualtat d'oportunitats; com deia, és la clau i la base per garantir una societat cohesionada socialment, aquesta igualtat d'oportunitats per a tothom. I, per tant, la inclusió ha de ser el principi bàsic de l'únic sistema educatiu possible, que ha de ser un sistema educatiu inclusiu.

I avui els porto unes dades perquè vegin com ha anat progressant el nostre model en aquests nou anys. Abans de res, dir-los que tots els indicadors creixen per sobre de la població destinatària, i, per tant, doncs, penso que queda clar l'esforç dels successius governs per donar la millor atenció al nostre alumnat –ha estat un denominador comú. Pensen que mentre que l'alumnat amb necessitats educatives especials, l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu 1A, que saben que són aquells alumnes que disposen de diagnòstics, trastorns greus, ha crescut un 96,4 per cent, arribant gairebé a 49.000 alumnes. Els centres que compten amb SIEI ho han fet en un 127,5 per cent. És a dir, l'alumnat creixia en un 96,4, els SIEI ho han fet en un 127,5 per cent passant de 516 a 1.277, com saben, unitats de suport intensiu. I les hores de monitoratge de suport s'han incrementat igualment un 110,5 per cent.

Per tant, com poden veure, en nou anys la Generalitat no ha deixat d'aportar recursos per afavorir la qualitat i l'atenció de l'alumnat. I el diagnòstic quin és? És que calen més mans, però calen més mans especialitzades. Malgrat aquest gran esforç realitzat, no és suficient, i, per tant, tal com mostra la tendència, difícilment aquesta situació serà reversible en el curt termini.

Vol dir això que deixarem d'aportar recursos al sistema? En cap cas; al contrari. De fet, com saben, fruit de l'acord al qual es va arribar amb els sindicats, durant els propers tres anys, més de sis mil professionals dedicats a l'educació inclusiva accediran al sistema educatiu per tal de millorar-ne el suport, no només a l'alumnat, sinó també al conjunt del professorat, que moltes vegades s'ha de multiplicar per poder dedicar aquesta atenció tan necessària a cada infant i a cada jove.

Per tant, necessitem reforçar les mesures universals, per una banda, però també aquesta atenció individualitzada, les mesures de suport i també les intensives, per aconseguir que a curt i mitjà termini les experiències dels centres puguin millorar.

I l'objectiu és clar: hem de consolidar un sistema educatiu capaç d'oferir la resposta més adequada a cada infant i cada jove, garantint l'aprenentatge, garantint també la participació, el benestar i la igualtat d'oportunitats al llarg de tota la trajectòria educativa. I això ho hem de fer basant-nos en quatre pilars fonamentals, que són la inclusió, l'equitat, el benestar i l'orientació.

I la inclusió l'hem de garantir, consolidant i ajustant el model a partir del decret de 2017. Un ajustament que, sense cap dubte, haurà de formar part d'aquest pacte de país, d'aquest nou consens de país que el president ha encarregat al Consell d'Educació de Catalunya i que d'aquí a poques setmanes podrem veure com fa els primers passos. I també, evidentment, comptar amb les aportacions de tots vostès, perquè aquesta revisió del model només es podrà portar a terme si el consensem amb la comunitat educativa, però també, a més a més, amb els grups polítics, perquè ha de ser una aposta de consens.

El sistema educatiu no necessita més girs; el que necessita és ajustar-se per respondre millor a les necessitats de la realitat d'avui a les aules. Perquè estem d'acord, com deia abans, que la realitat que tenim avui a les nostres aules és molt diferent que la que teníem l'any 2017, quan es va aprovar aquest decret i, per tant, això ens interpel·la a totes i tots.

I com els deia, aquest nou model també s'haurà de basar, naturalment, en l'equitat per garantir la igualtat d'oportunitats, assignant els recursos segons la complexitat de cada centre, també de l'alumnat, del territori. I aquí, doncs, dir-los que estem treballant en una proposta de revisió de la complexitat dels centres educatius.

Aquesta hauria de ser la base per poder fer aquesta distribució de recursos segons la realitat educativa de cada escola i de cada institut.

I després de deu anys de desplegament del decret, la pregunta central hauria de ser com dimensionem, com articulem, els diferents suports del sistema educatiu inclusiu: centres ordinaris, centres d'educació especial, Ceepsir, serveis educatius, recursos intensius, perquè treballin de manera complementària i amb criteris compartits, posant sempre, això sí, l'infant, el seu aprenentatge i el seu benestar en el centre del sistema.

Els reptes de la propera etapa no són l'extensió, sinó precisament la consolidació. Hem d'adequar el model organitzatiu de la secundària, estendre la mirada a la postobligatòria –també al zero-tres– i reforçar els serveis educatius que assessoren el centre; sostenir la formació del professorat, també la inicial; regular l'encaix professional del personal d'atenció educativa; construir la governança compartida amb Salut i Drets Socials; i disposar d'un sistema d'informació únic i fiable que mesuri necessitats, recursos i també resultats.

Per tant, com els deia, els proposo treballar per millorar l'educació inclusiva, per fer-ho tots junts, perquè els nostres docents puguin millorar la qualitat de l'educació, de l'atenció de l'alumnat, perquè cadascun dels nostres alumnes pugui rebre la millor atenció segons les seves condicions. I estic convençuda que ens podrem posar d'acord en enfortir aquesta escola catalana en vistes de la propera dècada.

Però, en tot cas, tornant a aquest curs, he explicat que incorporem més professionals. Una bona part d'aquest reforç es destina a l'atenció educativa inclusiva i es desplega tant en els centres educatius com als serveis que els hi donen suport. Concretament, incrementem el personal amb 531 dotacions. També reforcem específicament els centres d'educació especial amb 204 noves places; això ens permet ampliar la resposta a l'alumnat que necessita suports més intensius i més especialitzats. I el paper dels centres d'educació especial formarà part d'aquest debat col·lectiu dels propers mesos. Però no podíem esperar per donar resposta a famílies que necessiten un acompanyament intensiu especialitzat pels seus infants.

I alhora, estenem també el desplegament dels professionals de la salut als centres educatius per atendre l'alumnat que requereix cures sanitàries durant tot l'horari

escolar. Aquest curs donarem cobertura al cinquanta per cent de centres educatius de Catalunya, i preveiem arribar a la seva totalitat el curs 27-28.

Aquest reforç és una primera fase. L'acord de país del mes de març passat recull un compromís més ampli d'incorporació de recursos en els propers anys. I un dels propers passos serà reforçar precisament les figures socioeducatives el curs que ve. Com saben, als programes temporals que fins ara havien sostingut aquestes figures acaben al final d'aquest curs, però ara ja estem treballant per planificar-ne el desplegament.

Un altre àmbit clau per a la inclusió i l'equitat, com saben, també és l'acollida de l'alumnat nouvingut. I aquest curs hem introduït novetats molt significatives. De fet, fem el reforç més important de les aules d'acollida des que es va crear aquest recurs: s'incrementen i en total en tindrem 2.141. Concretament, es doblen les aules d'acollida intensiva, passant de 27 a 45 i de 54 a 104 dotacions, perquè cada aula intensiva compta amb dues dotacions docents.

I aquí, doncs, els recomanaria visitar, per exemple, l'Institut La Plana de Vic, per parlar amb el seu professorat. Allà vaig poder fer-ho personalment fa unes quantes setmanes i realment és, bé..., agrada molt poder parlar amb nois i noies que han arribat fa pocs mesos al país i que et poden explicar la seva experiència, el que els hi han suposat i aportat, doncs, aquestes aules no només pel coneixement de la llengua, sinó per a la integració, pel coneixement del país, de la seva realitat; i pensin que molts venien sense ni tan sols conèixer que a Catalunya es parla una llengua pròpia com és el català.

I a banda dels recursos, es limita també..., s'estableix una ràtio global màxima a les aules d'acollida, cosa que fins ara no hi era, i com a novetat d'aquest curs també s'implanten cinquanta dotacions per a l'acollida d'alumnat de formació professional bàsica i també incorporem cinquanta noves figures més per garantir que l'alumnat continuï rebent suport lingüístic quan deixa una aula d'acollida i s'incorpora plenament a l'aula ordinària. I, per tant, donem continuïtat a un recurs en el moment d'incorporar-se de nou a la seva aula ordinària.

Perquè acollir no només és escolaritzar, és oferir a cada alumne les eines per integrar-se al centre la ciutat o poble; per participar a la societat; per acompanyar-

los en moments complexos, a superar dols migratoris, amb canvis radicals d'entorn de context social, familiar i, per descomptat, a poder seguir amb la màxima facilitat els seus aprenentatges. I és acompanyar-los en l'aprenentatge del català, una eina indispensable per fer-ho. I aquest és el sentit del model lingüístic de país: situar el català com a centre de gravetat lingüística de l'escolaritat per garantir la cohesió social i la igualtat d'oportunitats.

I aquí també voldria ser clara, és a dir, si algun diputat o diputada planteja que aquest model el que fa és contribuir a empitjorar els aprenentatges, com alguna vegada he sentit a dir, ja coneixen la resposta. Jo crec que caldria, arribat el moment, redoblar l'esforç en la immersió, no pas retirar-lo. La cohesió social passa per davant de qualsevol altra consideració. I aquest Govern el que no farà és cap pas que posi en perill ni que amenaci de separar els infants per llengua; no ho tolerarem, de la mateixa manera que no tolerarem tampoc separar-los per classe social o per sexe. Defensem el català, lluny d'essencialismes, com una llengua comuna i viva al servei de la ciutadania.

És imprescindible, doncs, que tot l'alumnat, independentment de la llengua que parli a casa, acabi l'educació obligatòria amb un domini ple de les llengües oficials del país. I per aconseguir-ho no n'hi ha prou amb defensar el model, ha de funcionar bé, i necessitem, com deia abans, millorar la competència oral i lectora, reforçar l'ús del català als centres, especialment l'oralitat, i disposar de més instruments per acompanyar l'alumnat que s'incorpora al sistema.

L'equitat també exigeix actuar contra la segregació, acompanyar els infants amb necessitats específiques de suport educatiu i evitar que les condicions socioeconòmiques acabin determinant els resultats. Un sistema educatiu inclusiu no és només aquell que escolaritza tothom, sinó el que permet que tothom aprengui, que tothom progressi.

Diputades i diputats, en aquesta compareixença d'inici de curs també havia de referir-me, i he de referir-me, a les proves PISA 2025. El president de la Generalitat, com saben, va comparèixer el passat dia 23 davant d'aquesta cambra per donar explicacions sobre uns fets que no haurien d'haver passat. Ho vam dir aleshores i ho reitero avui: durant l'aplicació de les proves PISA 2025 es van produir errors

greus, uns errors que soscaven la confiança de la ciutadania en l'administració educativa i que afecten negativament la nostra reputació.

De les 2.545 persones que integraven la mostra catalana, 591 van quedar exemptes de fer la prova; és un 23,2 per cent, davant del llindar de referència del cinc per cent que estableix l'OCDE. Això va comprometre la representativitat de la mostra catalana i, per tant, hem de ser molt rigorosos a l'hora d'interpretar els resultats. Les dades de Catalunya no permeten establir comparacions amb altres territoris ni tampoc amb edicions anteriors de PISA catalanes. I en aquest context havíem d'explicar els fets, havíem d'investigar què va fallar, i això és el que estem fent.

Hem posat en marxa els procediments perquè amb totes les garanties es determinin les responsabilitats que corresponguin i, sobretot, hem començat a corregir allò que no va funcionar. Hem creat la Comissió de Coordinació de Proves i Estudis d'Avaluació, que és l'encarregada d'establir protocols comuns, circuits de validació, llindars d'alerta, mecanismes de traçabilitat. I aquesta comissió ja disposa, des de la setmana del 21 de setembre, d'un protocol específic i comú que regula la prevenció, la detecció i la gestió de possibles incidències o irregularitats en l'aplicació de qualsevol prova d'avaluació internacional, estatal o autonòmica. I, per tant, a partir d'ara es podrà garantir la correcta aplicació de les proves i evitar que es pugui repetir una situació com la que es va produir en el PISA 25.

De fet, les avaluacions posteriors, sense anar més lluny, des del curs passat, ja han incorporat una revisió prèvia i centralitzada tant de les exempcions..., que s'han desenvolupat realment sense cap tipus d'incidència. I aquí parlo de les de les diagnòstiques, les de final d'etapa, les proves generals de sistema i també les internacionals de comprensió lectora, com són les PIRLS.

I a banda, seguim reforçant el paper de l'Agència d'Avaluació i Prospectiva, perquè la conclusió que en traiem és que hem d'avaluar millor. Necessitem dades fiables i comparables, i per això hem passat les proves de final d'etapa de censals a mostrals, perquè necessitem conèixer l'evolució real del sistema, necessitem identificar què funciona, per a qui i en quins contextos. Perquè l'objectiu últim de l'avaluació no és elaborar rànquings de centres, territoris o fins i tot de sistemes educatius; el principal és disposar de coneixement rigorós per prendre millors decisions, sigui a l'aula, sigui

al centre, sigui en les polítiques educatives o sigui en el conjunt del sistema. I això és especialment important si situem la millora dels aprenentatges en el centre de la política educativa.

Més enllà de la mostra catalana, PISA 25 sí que ens mostra un context internacional clarament de retrocés dels resultats que no podem ignorar. Ens parla de dificultats de comprensió lectora; de canvis en els hàbits de lectura; de problemes d'atenció, de motivació; d'aules més diverses; de nous reptes de convivència, i de l'impacte creixent de la digitalització i de la intel·ligència artificial. I tot plegat ens retorna a les preguntes que realment ens han d'ocupar, com per exemple com aconseguim que el nostre alumnat compregui millor allò que llegeix.

I per respondre-hi necessitem bons instruments d'avaluació, instruments que vagin més enllà de PISA, que siguin millors que els que teníem. I és legítim que els grups parlamentaris critiquin el Govern per l'error de PISA 25; és part de la seva funció de govern, de control, i el Govern, evidentment, ha de respondre –això no admet discussió. Però aquest error greu no significa que avui el sistema educatiu català estigui a les fosques, com s'ha afirmat.

Jo crec que s'ha fet referència que després de PISA s'ha fet l'estudi internacional PIRLS 26, que aquest any també hem participat a sisè de primària a la primera avaluació general de sistema, que preveia la Lomloe, i que estem reforçant les nostres avaluacions pròpies per acostar-les als estàndards internacionals de qualitat. I, per tant, aquests canvis introduïts a l'agència ens permetran seguir l'evolució dels resultats any rere any amb fiabilitat, amb garanties metodològiques. I a més, els qüestionaris de context ens permetran entendre millor els factors que condicionen aquests resultats.

Així és com l'avaluació ens pot ajudar de debò a saber què funciona i, per tant

Fitxer 41CEFP4

en quins contextos també passa. I potser hem acabat dedicant tanta atenció a PISA perquè ens faltaven instruments propis o potser ens faltava actualitzar els que ja teníem. Però és precisament aquí on estem millorant ara. Jo crec que no reconèixer-

ho tampoc ens faria cap favor com a sistema. Per tant, assumim la gravetat de l'error, el corregim, però no deixem que, en tot cas, l'arbre de PISA ens impedeixi veure el bosc, que són aquests instruments d'avaluació del país i l'agència que ara els coordina. Són més forts avui que a l'inici de la legislatura.

Ara el repte és aconseguir que aquesta millora dels instruments d'avaluació es tradueixi en eines útils per als centres, per als docents, que els permeti conèixer millor quines són les necessitats del seu alumnat, identificar les dificultats d'aprenentatge el més aviat possible i ajustar la resposta educativa.

I amb aquest objectiu continuem avançant en la detecció precoç de les dificultats d'aprenentatge. Després del primer any de desplegament del programa APPA – accions de prevenció per a la promoció de l'aprenentatge –, aquest curs l'ampliem també a cinquè de primària. Per tant, no es farà només a primer i a tercer; es farà també a cinquè de primària. I passem de 23.000 a més de 36.000 alumnes avaluats. I la idea és senzilla, és a dir, com més aviat detectem una dificultat, més possibilitats tindrem d'ajudar aquell alumne.

La millora educativa també exigeix reforçar la formació del professorat, i aquest curs avancem en un nou programa de desenvolupament professional dels centres mentors. Volem reforçar tant les pràctiques dels futurs docents com la inducció dels professionals que s'incorporen al sistema. Necessitem prestigiar la formació i la professió docent, i alhora necessitem poder-la acompanyar millor.

La formació inicial, la incorporació a la professió, la formació permanent han de formar part d'un mateix itinerari de desenvolupament professional, i també necessitem reforçar el lideratge educatiu dels centres. La qualitat dels equips, el lideratge pedagògic dels equips directius són fonamentals per millorar les escoles i instituts. I per això aquest curs també posem en marxa un programa de mentoria per acompanyar les direccions novelles, amb el suport de direccions experimentades i de la inspecció educativa. Volem que els professionals que assumeixen la direcció d'un centre disposin de l'acompanyament necessari per desenvolupar les seves responsabilitats i exercir el lideratge pedagògic.

I, en aquest mateix esforç de millora dels processos d'ensenyament i aprenentatge, vull situar també la nostra política de digitalització responsable. La tecnologia ha de

ser una eina al servei de l'educació, de la democràcia, del progrés; no pas un objectiu en si mateixa. Per això hem anat introduint criteris més clars sobre l'ús de dispositius digitals, per garantir que en cap cas comprometem ni l'aprenentatge, ni el benestar, ni la salut del nostre alumnat.

Aquest curs continuarem desplegant el pla de digitalització responsable. Publicarem un nou document d'orientacions actualitzades per a l'ús de la intel·ligència artificial en els centres educatius, i concretarem millor els criteris i els usos pedagògics d'aquestes eines en cada etapa.

No podem plantejar el debat tecnològic a partir de falses dicotomies. No es tracta de triar entre tecnologia sí i tecnologia no. Es tracta de decidir quina tecnologia, a quina edat, per fer què i amb quina evidència pedagògica. Aquest és el criteri que guia l'acció del departament per protegir els espais d'aprenentatge i de concentració i, alhora, preparar l'alumnat per viure i treballar en una societat profundament digitalitzada.

També voldria dedicar uns minuts a la formació professional. Saben que quan vam arribar al Govern ens vam trobar un sistema de formació professional sotmès a moltes tensions, especialment en els processos de preinscripció, adjudicació i matrícula. Des d'aleshores hem treballat per millorar aquests processos, ampliar l'oferta, reforçar la planificació. I aquest curs incorporarem gairebé cinc mil noves places de formació professional. Penseu que amb tres mil sol·licituds més hem assignat cinc mil assignacions més i hem assolit el rècord de matrícules.

Destinarem 67 milions d'euros a infraestructures, a programes, dotacions i tecnologies. Implantem sis nous ensenyaments. Incorporarem quaranta nous professionals d'orientació vinculats a la formació professional, també als ensenyaments de règim especial i a les escoles d'adults. I reforcem els programes de formació i inserció amb vint-i-set grups més, fins a arribar als 792.

Però no es tracta només de disposar de més places. Necessitem una oferta més ben planificada, vinculada a les necessitats del territori i dels sectors productius, capaç d'oferir itineraris als joves i a totes les persones al llarg de tota la vida. I, per tant, la formació professional en si és una política educativa, però també una política

contra l'abandonament escolar, una política d'ocupació, de competitivitat i també d'equilibri i vertebració territorial.

Per tant, volem una FP moderna, pública, integrada, flexible, vinculada al nostre teixit econòmic i social. Una formació professional que respongui als interessos i les inquietuds de les empreses, on els estudiants desenvoluparan bona part de la seva formació i es consolidaran com a futurs professionals. Una FP que permeti als nostres joves construir un projecte professional i vital i que ens ajudi a disposar dels professionals qualificats que necessita.

Aquesta és la prioritat de millorar els aprenentatges i el conjunt del sistema educatiu. Ens porta també a l'informe de diagnòstic de l'OCDE publicat la primavera passada. És el resultat de la fase 1 del projecte de col·laboració que mantenim amb aquesta organització fins al 2028. Vam començar a treballar en aquesta col·laboració pluriennal a l'inici de la legislatura, arran de la preocupació generalitzada per la caiguda dels resultats d'aprenentatge en els resultats PISA 2022, que realment van sacsejar el país.

El Govern d'aleshores, d'acord amb els grups parlamentaris, va crear el Grup d'Impuls de Mesures de Millora Educativa, amb representants del professorat, de direccions, de famílies, d'entitats pedagògiques, també del món local. Pensem que va ser una iniciativa encertada. Va ordenar el debat, va proposar sis línies clares de millora. I algunes actuacions es podien començar immediatament; d'altres requerien un horitzó a mitjà i llarg termini. I el Govern ha donat continuïtat a aquella feina. De fet, les recomanacions d'aquell grup es van incorporar en el pla interdepartamental, van orientar les actuacions des del curs 24 i 25. I, de fet, al juny passat la Secretaria de Millora Educativa identificava que el vuitanta-vuit per cent d'aquestes actuacions o estaven desplegadas o estaven en vies de desplegament. És veritat que queda feina per acabar-les de culminar i per avaluar-ne els efectes, però estem en aquesta línia.

I també és cert que l'acord de país per a l'educació, signat enguany amb les organitzacions sindicals, recull una de les idees clau d'aquells grups d'experts, que era donar estabilitat, recursos, compromisos plurianuals a les reformes que necessiten més d'un curs per poder ser consolidades.

I sobre aquesta base vam impulsar l'acord amb l'OCDE. Volíem contrastar els nostres diagnòstics i les nostres decisions amb una mirada externa, aprofitar també l'experiència que l'organització acumula treballant amb altres sistemes educatius. I la primera fase havia de permetre l'OCDE conèixer Catalunya a fons. Necessitava aquest coneixement per poder-nos acompanyar amb criteri, i a nosaltres ens ha proporcionat el diagnòstic que avui també els presento.

Sempre hem concebut l'acord com un treball per fases: fins al 2028, començar pel diagnòstic; entrar després en el detall de les mesures; acompanyar el desplegament i comprovar què arriba realment a les aules. Aquesta decisió també té una dimensió de país, que no hauríem de desvirtuar. Amb aquest projecte Catalunya no només es beneficia del coneixement de l'organització, sinó que també hi aporta dades, experiència pròpia, que poden ajudar altres sistemes. I, per tant, contribuïm a sostenir espais de cooperació internacionals. I penso que en aquests moments no podem renunciar al multilateralisme. No seria la millor idea.

Però, en tot cas, tornant a l'informe, l'OCDE adopta una mirada general sobre els últims anys, sense atribuir les mesures a una legislatura o una orientació política concreta. I, per tant, el que fa és identificar debilitats i aspectes a millorar, però també reconeix fortaleeses del sistema.

El diagnòstic valora positivament l'elevada escolarització de la infància, el compromís de Catalunya amb l'equitat. Constata que els aprenentatges han retrocedit, sobretot perquè ha augmentat el grup d'alumnes amb baix rendiment, i que l'origen social continua tenint massa pes. Adverteix també que no hi ha una única causa. La diversitat creixent forma part d'aquest context, però no explica per si mateixa els resultats. I, de fet, la conclusió transversal és que les polítiques han d'arribar de manera coherent a tots els territoris i centres, i que per això cal coordinar millor els professionals, els recursos i disposar d'instruments més precisos per comprovar-ne els efectes.

En matèria d'equitat i d'inclusió, reconeix positivament el pacte contra la segregació. De fet, parlava abans del reforç dels serveis educatius, de l'atenció inclusiva als centres ordinaris, de l'acollida, de la resposta que aquest curs reforcem des dels centres d'educació especial. I l'informe adverteix, però, que aquests suports encara

no arriben amb la mateixa intensitat a tots els centres i territoris. I, per tant, es demana identificar les necessitats amb criteris compartits. És aquesta feina que estem fent de poder catalogar la complexitat del conjunt de centres educatius del territori per poder distribuir aquests recursos amb màximes garanties d'equitat.

També reclama mantenir els esforços contra la segregació en els canvis d'etapa en el conjunt de la xarxa sostinguda amb fons públics. I, de fet, els acords recents amb les patronals, amb els sindicats també de l'escola concertada, en atenció inclusiva, ens ajudaran a avançar en aquesta planificació i a millorar el servei des d'una mirada del Servei d'Educació de Catalunya.

Pel que fa al professorat i les direccions, l'OCDE fa una constatació que considero justa. Tenim un professorat molt compromès amb l'aprenentatge, molt compromès amb l'equitat, i molts centres que mantenen vincles forts amb el seu entorn i les famílies. I, per tant, l'informe reconeix també els avenços recents en les condicions del professorat, les millores laborals, la redefinició del pla de formació del departament i la construcció d'un model d'inducció docent sostenible són passos en aquesta direcció.

Alhora, observa que la preparació inicial no sempre respon a la complexitat actual de les aules, que l'estabilitat de les plantilles varia molt entre centres, que el suport professional continua massa fragmentat. I per això ens convida a donar coherència a la trajectòria docent, a disposar d'un marc compartit de competències, a connectar millor la formació inicial amb la incorporació a la professió i la formació permanent, a superar una carrera professional essencialment plana per avançar cap a una carrera que potenciï més el talent, que reconegui l'expertesa, que reforci el lideratge distribuït. D'això n'he parlat en altres ocasions i, de fet, va ser una de les qüestions que vam intentar treballar i negociar amb els sindicats, sense èxit.

I, per tant, l'OCDE dona un pes especial a la preparació i a l'acompanyament de les direccions perquè puguin exercir el lideratge pedagògic dels centres i dels equips. És un àmbit en què –crec que hi coincidirem– hem d'aprofundir, i per això també l'hem inclòs entre les prioritats de la fase 2 del treball amb aquesta organització.

En l'àmbit de l'avaluació, l'informe reconeix que disposem de bases sobre les quals construir. L'agència d'avaluació reactivava moltes dades disponibles, els primers

passos cap a models d'avaluació de centres orientats a la millora, com és aquell pla director de la inspecció. I, per tant, reconeix tots aquests avenços com una palanca important de millora que s'està activant.

El repte és que les proves de l'alumnat, aquesta avaluació, sigui el de la inspecció, sigui el dels centres, no funcionin de manera tan fragmentada i, per tant, que disposem de dades que no sempre es converteixen en orientacions útils al professorat o a les decisions de política educativa. I, per tant, el que fa és recomanar connectar totes aquestes peces millor, concentrar inicialment l'agència en poques tasques d'alt valor i continuar reforçant-ne la capacitat tècnica.

I, finalment, en matèria de governança i finançament, reconeix la solidesa del nostre marc de govern, la capacitat de planificar l'oferta, l'admissió en el territori i la recuperació de la inversió i l'augment general de la despesa.

L'informe observa que la capacitat de desplegar polítiques i programes encara varia entre territoris, i ens interpel·la sobre, com deia, com distribuïm i utilitzem els recursos de cada centre, que han de respondre de manera proporcional i transparent a les necessitats de l'alumnat.

També ens demana incorporar l'evidència de manera més sistemàtica quan planifiquem, quan arribem a acords. Per exemple, ens recorda que convé distingir la mida dels grups classe de la ràtio d'alumnes per docent, i per això abans els hi donava les dues xifres. Penso que és una distinció útil quan analitzem l'impacte dels recursos públics. I ens demana igualment que anticipem millor l'oferta de formació professional d'acord amb l'evolució demogràfica i les necessitats productives. I això són peces claus que el cinquè pla general del sistema Fpcat 25-28 que hem aprovat recentment contempla.

Bé, diputades i diputats, he començat la intervenció recordant que venim de mesos intensos per al sistema educatiu, i ara voldria explicar on ens trobem avui. Durant el curs passat vam viure un conflicte laboral important. El malestar no havia sorgit en pocs mesos i, per tant, tampoc no podíem pretendre resoldre'l en poques setmanes. I, tot i això, la resposta del Govern va ser immediata: dialogar, negociar i acordar. Hem assolit acords que ens permeten avançar en la reducció de ràtios, reforçar les plantilles i l'educació inclusiva –m'hi he referit. També avancem en la millora de les

condicions laborals i retributives tant dels professionals docents com també personal de suport educatiu, en la reducció progressiva de la burocràcia. Parlo de burocràcia que impedeix als professionals dedicar més temps a allò que els aporta més valor educatiu. I aquest curs posem en marxa un exemple concret d'aquesta voluntat: un programa pilot en tres territoris per deslliurar els centres educatius de les funcions de gestió econòmica, pressupostària i de contractació, per alliberar temps al lideratge educatiu.

Els acords, com deia, no són declaracions d'intencions; els estem complint. Aquest curs els docents incorporen un nou complement de millora del Servei d'Educació de Catalunya de set-cents euros anuals, que se sumarà als més de vuit-cents que ja es van percebre el mes de maig gràcies a aquest increment del complement específic. Aquest nou complement el cobraran el mes d'octubre. I recuperem la compensació per les pernoctacions en colònies i viatges escolars, amb un pagament de cinquanta euros per nit. Estem treballant, de fet, també per concretar una compensació horària i també un reforçament de la protecció jurídica dels professionals educatius que participen d'aquestes sortides i colònies amb pernoctació, davant d'incidents, per tal de contribuir a recuperar i a preservar al màxim aquestes sortides, aquestes colònies, que entenem que formen part del patrimoni educatiu català, el boicot de les quals només perjudica l'alumnat, especialment aquell més vulnerable i l'educació pública.

I continuem desplegant la resta de compromisos adquirits. I amb això encara no puc dir que el malestar hagi desaparegut, perquè no seria cert, però sí que podem constatar que avui ens trobem en un moment encara diferent del que vam viure a la primavera, un escenari on és necessari i on és possible teixir complicitats i refer espais de confiança. L'hem d'aprofitar.

El diàleg social i la interlocució

Fitxer 41CEFP5

amb els sindicats és imprescindible. Ningú la vol substituir, ningú la vol eliminar. De fet, ho hem estat fent aquests mesos i ho continuarem fent. I allà on encara no tenim acords hem de continuar treballant per assolir-los.

Però no tots els reptes de l'educació són laborals ni tots es poden resoldre en una mesa de negociació sindical. Quan parlem dels aprenentatges, de com ensenyem a llegir, a escriure, a raonar matemàticament; de l'organització i del lideratge dels centres, de l'educació inclusiva, del model lingüístic, de la formació del professorat, de l'impacte de la tecnologia, de l'avaluació, de la governança o de com orientem els recursos públics. Parlem de qüestions que interpel·len a tota la comunitat educativa. De fet, interpel·len el conjunt del país. I per això necessitem eixamplar la conversa.

El president de la Generalitat ha encarregat al Consell d'Educació que lideri i organitzi un debat de país per millorar el sistema educatiu, per construir una visió compartida de la propera dècada. Per tant, no es tracta de fer un diagnòstic més. Es tracta de transformar aquestes reivindicacions, el coneixement acumulat, en prioritats compartides; aquestes prioritats, en actuacions concretes amb un calendari viable i realista. Necessitem escoltar tothom, escoltar-nos els uns als altres i trobar punts d'entesa allà on encara no n'hi ha. Per tant, volem un debat global, plural, obert i representatiu, sobretot orientat a l'acció; un debat que comenci per la comunitat educativa –docents, direccions, famílies, alumnat, personal educatiu–, però que incorpori també les institucions, el món local, el conjunt de la societat i també les formacions polítiques que tenen representació en aquesta cambra; un debat que reculli la diversitat territorial, la pluralitat de visions del nostre país i que situï sempre el benestar i l'aprenentatge de l'alumnat al centre d'aquest debat. Vull agrair, doncs, en aquest punt, la predisposició d'una majoria molt àmplia de grups d'aquesta comissió, doncs, a participar en aquesta conversa, fer-hi aportacions, propostes, reflexions que ben segur seran tingudes en compte. I demà, de fet, com saben, tindrem una primera trobada amb el president del consell i els ho agraeixo de debò.

I, a més, aquest debat comptarà amb un horitzó de recursos clar: el compromís del president d'avançar cap al sis per cent d'inversió pública en educació. Aquest horitzó també comporta una responsabilitat addicional, que és que, si disposem de més recursos públics, haurem de ser més precisos que mai a l'hora d'utilitzar-los. Ja han passat gairebé vint anys. De fet, han passat vint anys des del pacte nacional per a l'educació. I en aquestes dues dècades Catalunya ha canviat profundament. Ha canviat la demografia, la societat. Ha canviat la tecnologia, han canviat les formes d'aprendre i de relacionar-nos. Han canviat també els reptes, que, aleshores, amb

prou feines podíem anticipar que tindríem els que tenim. I per això creiem que ha arribat el moment de renovar aquells consensos. No es tracta de tornar a començar. Encara menys d'instal·lar-nos en una nostàlgia d'un passat..., suposat passat gloriós, que només existeix en la imaginació d'alguns. Es tracta, en tot cas, de debatre, de dialogar sobre allò que hem après i sobre allò que encara ens queda per aprendre i necessitem enfortir.

Per tant, per acabar, si hagués de resumir el curs que comença en tres idees, serien aquestes. Primer, un sistema educatiu més fort, més professionals, més inversió, millors condicions per desenvolupar la tasca educativa; un sistema educatiu més just, més oportunitats per al conjunt de l'alumnat i recursos per a l'educació inclusiva; més capacitat d'acollida, amb la voluntat que allò que viu un infant, la renda de la seva família o les seves necessitats no determinin les oportunitats que tindran un futur. I un sistema orientat a la millora, a l'excel·lència. Que no ens faci por parlar d'excel·lència, que posa l'aprenentatge en el centre, que aprèn dels errors, que pren decisions no només pensant en el curs que ve, sinó també en l'educació que Catalunya necessita en la propera dècada.

Sabem que tenim reptes pendents. Sabem que encara hi ha molts àmbits en què hem de millorar i que tenim recorregut de millora. I sabem que transformar un sistema amb més d'1 milió i mig d'alumnes, amb desenes de milers de professionals, milers de centres educatius exigeix temps, exigeix constància i exigeix capacitat d'arribar a acords. Però avui també tenim excel·lents professionals, excel·lents projectes educatius de centre que han sostingut durant molts anys el sistema sobre les seves espatlles. I és el moment de retornar-los allò que ens han donat, d'acompanyar-los en aquest camí que volem recórrer junts. I crec que avui podem afirmar que tenim un rumb clar, que també tenim l'oportunitat de convertir aquest rumb en un projecte compartit. Aquesta és la nostra responsabilitat i espero també que ens acompanyi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable consellera..., aquesta primera seva intervenció. Ara passarem al torn dels grups parlamentaris i té la paraula, en primer lloc, en

representació del Grup de Junts per Catalunya, la molt honorable diputada Anna Erra.

Anna Erra i Solà

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, secretària general...

Bé, comencem un nou curs i, com vostè ha acabat la seva compareixença, una mica amb una foto encara desagradable en el sentit de que vam acabar el curs amb vagues i vam començar el primer dia amb vagues. I encara amb un malestar que evidentment que vostè intenta parlar... Ara sembla que tot estigui parat, però hi ha amenaces que al novembre tornaran a haver-hi vagues. Té temps, per tot el que diu, per aconseguir ho. I vam acabar encara amb la cirereta del pastís que va ser el tema de PISA, que també ara en parlarem, i amb canvis en el seu departament. Aquí, donar la benvinguda a la nova secretària general, però evidentment que també surten degut a aquests canvis, a tota una situació, com també ha canviat caps de serveis.

La qüestió, que vostè ara aquí presenta, doncs, noves iniciatives, propostes, coses que continuen i també el que des de l'oposició li hem demanat molt i potser li hem arrossegat o l'hem empès a fer, finalment, el president..., a convocar aquest debat de país que em sembla tan important i tan prioritari i que sap que nosaltres, en temes d'educació, creiem necessari i creiem que s'ha de fer.

Ara bé, amb tots els reptes que té aquest curs, diria que un dels principals que té sobretot és el de guanyar-se la confiança. Crec que té, sobretot, el deure de guanyar-se i de recuperar..., que la comunitat educativa recuperi la confiança en el departament, que els mestres recuperin la confiança en vostè, amb l'Administració, les direccions, les famílies i, naturalment, també en els grups parlamentaris.

Perquè vostè està al capdavant d'un departament molt valuós, molt important per al país i, en el fons, vostè ha de decidir, i em sembla que és la seva intenció, com qualsevol polític quan es posa davant d'un departament, que és que el record del seu pas sigui que ha anat cap a millor i no que ha aconseguit amb les seves decisions fer un sotrac més greu del que ja teníem en educació. Però nosaltres, el que li hem dit, i li hem dit moltes vegades, és que fins ara, potser en aquests dos anys, ha intentat treballar, però ha anat molt sola. I potser li ha costat fer equip. I

potser ara, quan l'aigua ja està que s'ofega, que té l'aigua al coll, se n'ha recordat una mica de fer equip i ha cridat els grups parlamentaris o bé els que estan a l'oposició, que molt sovint no els ha tingut tant en compte. Senzillament és perquè, si ens n'hem de sortir d'aquí, d'aquesta situació, ha d'haver-hi un treball d'equip, però sobretot ha d'haver-hi un treball de confiança i la confiança, consellera, sobretot vostè és qui té..., ara se l'ha de guanyar, amb nosaltres i, evidentment, amb tota la comunitat educativa.

I parlant dels temes que hi havia a la compareixença, sobretot hi havia el tema de PISA. N'hem parlat molt i hi va haver una compareixença, però no va deixar de ser un exemple més de la mala gestió o de com no li acaba de funcionar al departament per arribar a la situació que vam arribar, de no fer les proves com calia. Però nosaltres ja no volem parlar més d'aquest tema, sinó que li volem demanar, perquè és una cosa que ens preocupa i ens sembla que és una equivocació que està fent el departament, que davant d'aquest panorama que ara passarem un temps sense unes dades, eh? —en pot tenir unes altres—, nosaltres li demanem: per què no tornem a les proves censals? És a dir, quina por hi ha a poder tenir més informació?

Moltes de les escoles demanen o no acaben d'entendre aquesta decisió de només fer proves mostrals. Perquè vostè diu que aquestes són útils i que pot prendre determinacions. Però quina pot ser la millor evolució, que cada escola sàpiga com evoluciona el seu centre; com evoluciona cada alumne; com, quan han aplicat una sèrie de projectes, han vist o no si funciona? Amb mostrals això no queda. No totes les escoles fan ben bé el mateix. Llavors, per què no recuperem les proves censals? És un tema que ens ha d'intentar explicar, perquè no ho entenem. I sempre creiem que és perquè fa por tenir dades. Com aquesta mena de dubte que sempre ens ha quedat a veure si veritablement aquests alumnes que no surtin a les proves era perquè ja anava bé que no sortissin, no? És a dir, per què hem d'amagar quan, en el fons, les escoles tenien una avaluació interna que es feien servir per elles i ara els ha desaparegut. El que han fet la gent és, doncs, abandonar i amb les mostrals nosaltres no ho veiem. Per això li demanem, consellera: tornarà a les proves censals?

Llavors, sobre el tema de l'OCDE, nosaltres ja li hem dit des del principi, quan ens ho van venir a presentar, que no vam acabar d'entendre que quan teníem un informe dels experts que ens van fer i que aquestes recomanacions de l'OCDE coincideixen en un vuitanta per cent..., no hem acabat d'entendre ben bé per què calia aquest informe, i més amb el cost que va tenir. Llavors, nosaltres li demanem... Veritablement aquí ho ha intentat explicar, però hi ha algun valor afegit? És a dir, hi ha alguna mesura clau que ha canviat i que ara que no hi sortien en els experts i que ara, a partir de l'OCDE, doncs, s'aplica? Perquè, en el fons, vostè ho ha comentat, una de les coses que demanaven és el lideratge pedagògic, el de les direccions i, en canvi, sembla que potser el departament està anant cap a un altre cantó en les direccions. Llavors, ben bé com es notaran aquest curs, ja, aquestes recomanacions de l'OCDE? Perquè si no, nosaltres no hem acabat d'entendre la importància d'aquest acord. Senzillament, és tornar a parlar, tornar a fer diagnosi, tornar a marejar la perdiu i quan vostè sap, i ho ha dit més d'una vegada en la seva compareixença, que necessitem actuacions que es facin ja.

I anant, ja, sobre l'inici de curs, vostè sap que en aquest Ple també li hem demanat una interpel·lació, que parlarem també de l'inici de curs, però sí que una cosa que li volia comentar és que... Abans, suposo, de fer qualsevol canvi en l'educació inclusiva, entenc que serà un dels grans temes que parlarem de debat i que, sobretot, intentarem explicar que està passant, no?, que és el gran problema que falten mans i com ho hem d'enfocar. Però, bé, coses que potser no ha explicat perquè són més petites, però que amoïnen molt tant a les escoles com a ajuntaments, que és que ha passat ben bé amb el conveni de les webs. És a dir, perquè torna a ser una errada de gestió. És a dir, com pot ser que comencem el curs i no hi hagin els convenis? Saben això com crea un malestar. Als propis alumnes que hi han d'anar, als centres, als ajuntaments ens agradaria saber ben bé què ha passat.

També, i parlant de l'informe de l'OCDE o de..., que no n'ha comentat, em sembla, que, si més no, m'ha passat per alt: què passa amb relació a les direccions? Perquè vam rebre, a l'estiu, notícies de que hi havia moltes direccions que, a part de que han decidit no anar a colònies, reunions, sobretot hi havien tota una colla de Berguedà que es van plantar moltes coses. És a dir, com està la relació amb les

direccions? Se senten acompanyades? El seu paper continua? Canviarà? Bé, a on són, no? A on han arribat?

També, vostè..., i tots estem preocupats, no?, per la situació educativa del moment. I ho ha dit. Han fet tota una colla de projectes per millorar el que és la comprensió lectora, els aprenentatges bàsics, que nosaltres ho veiem, doncs, molt important. Però tenim avaluacions? Com han anat ja aquesta aposta? Perquè és això, que no tornem a posar projectes i que no sapiguem com funcionen. És a dir, tenim dades? Perquè, clar, hem d'«apretar» amb llengua, però aquest any amb la LOMLOE traiem cinc hores de llengua a l'ESO. Llavors, això no lliga gaire. També el programa Florence, que era per «apretar» en matemàtiques. També hi han moltes escoles que han perdut suports i que ara no poden desdoblar. Almenys és la realitat que ens arriba del terreny i potser a vostè no li ha arribat, a Via Augusta. Llavors, anava a dir, com podem fer totes aquestes avaluacions i com podem millorar-ho, no?

I, llavors, l'altra gran preocupació que vostè ha dit i que compartim, que és el català, no? I vostè sap que és una de les grans prioritats, també, que sabem que s'ha de millorar l'aprenentatge i l'ús del català. Però ens preocupa perquè no sabem si veritablement hi ha una intenció, que vostè la comenta, però no sabem o no tenim constància de que funcionin al cent per cent els plans d'inspecció dels projectes lingüístics a les escoles, perquè sabem que no s'estan complint. És a dir, hi ha moltes assignatures, hi ha moltes escoles que a les aules es fa tot en castellà. Llavors, això no ens lliga amb la realitat.

I tampoc ens lliga amb aquesta petició que han fet els docents.cat, que, senzillament, els han demanat que els ajudin a fer aquesta prova per assegurar, perquè no ens tornem a enganyar. Perquè llavors ens passa que es donen graduats de l'ESO que no són reals, perquè la gent no té els nivells, però s'aproven amb aquests claustres, que hi ha gent que cada vegada s'estan revelant més els professors que no volen regalar els graduats, però que surten sense tenir el títol de prou coneixement del català. I ells senzillament plantegen de fer una prova. I, pel que sembla, vostès no hi estan a favor. Senzillament, és dir, si veritablement això pot ajudar, per què no s'hi sumen, bo?

I, llavors, l'altra cosa que voldria demanar és sobretot el tema de quin pla té. Perquè ha parlat de molts projectes, però quin pla té el departament per aconseguir veritablement que els alumnes aconseguixin l'ESO? És a dir, aquest grau d'abandonament o aquest grau que ens passen, hi ha un pla de xoc per a això? I fins i tot, també, quina situació hi haurà com a departament per millorar l'estat de malestar dels professors, quan diuen que un trenta per cent dels docents es vol plantejar la professió? És a veure si, com a departament, també han plantejat algun tipus de mesures per millorar.

I, per últim, a l'última reunió del pacte de segregació escolar es comentava que s'havia arribat com a un moment de col·lapse del que seria aquest pacte. No sé si... Volia demanar si al departament hi haurà algun tipus de replantejament d'aquest pacte de segregació escolar pels, bé, problemes que han sorgit.

I gràcies, evidentment, per la compareixença.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana i en representació d'aquest té la paraula la diputada Irene Aragonès.

Irene Aragonès Gràcia

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Benvinguda, secretària, i a tot l'equip que l'acompanya.

Bé, jo començo per PISA. De fet, ja li vam dir al juliol; també li vam dir al president a la seva compareixença, per

Fitxer 41CEFP6

Esquerra Republicana estem davant d'un dels episodis més greus, si és que no és el més greu, que ha viscut el sistema educatiu en tota la seva història, no? I aleshores, escoltant-la ens costa d'entendre que es pugui treure importància al que ha passat. El temps, de fet, que ha dedicat a explicar-ho és significatiu, perquè no parlem només d'un problema d'unes proves, no? Estem parlant de tot un sistema d'avaluació que durant dècades ha permès que a Catalunya ha permès a Catalunya

saber com funciona el seu sistema educatiu, comparar-lo internacionalment i prendre decisions a partir de les evidències.

I el que ha fallat és aquest sistema. És a dir, han fallat els mecanismes de control, els mecanismes de supervisió, els mecanismes de correcció, perquè hi va haver l'oportunitat de poder fer-ho. I també ha fallat la manera com el Govern ha gestionat la informació sobre el que estava passant. Perquè evidentment que un error pot produir-se, però el que no pot passar és que un error d'aquesta magnitud no es pugui detectar, no es detecti, que no sigui corregit quan encara hi havia temps per fer-ho i que posteriorment la informació sobre el que ha passat es mantingui, es mantingui fora del coneixement durant tants mesos, tant del Parlament com també de tota la comunitat educativa.

Els van advertir que el nombre d'exclusos era desproporcionadament elevat i no van fer res. I les xifres, a més a més, que van donar es queden curtes perquè ara escoltem que també es va quedar exclòs l'alumnat absentista. Per tant, el problema no és que la informació no arribés. El problema és que la informació existia, però dins el Departament no ho va explicar. I això és especialment greu perquè, segons va explicar el president, hi va haver fins a set informes que advertien de problemes durant el desenvolupament de les proves, set informes, i malgrat aquests avisos, no es van aplicar les mesures correctores necessàries.

I aquí és on deixem de parlar simplement d'un error i sobretot, consellera, perquè al juliol vostè va insinuar que eren les direccions qui s'havien confós en els criteris. Perquè quan t'adverteixen, quan encara hi ets a temps i no actues, ja no parlem només d'un error. Parlem de deixadesa absoluta. En lloc de rectificar, el que va fer el seu Govern és persistir en la mala gestió i el que van decidir és no fer res, no fer res. Va callar i ho van amagar.

I aleshores arribem al cessament de la secretària general, que vostè l'anuncia, anuncia el seu relleu a l'estiu, l'obertura, a més a més, de tres expedients disciplinaris. Però sí, s'afanya a desvincular el cessament del fiasco de PISA, però en canvi després, en compareixença del president, la desmenteix, perquè ell sí que va vincular aquest relleu amb les responsabilitats derivades de PISA. Per tant, en

què quedem? En què quedem, consellera? Déu n'hi do, perquè ni en això coincideixen.

I per si no hi havia prou opacitat, han tardat set mesos per tenir les conclusions de la investigació interna. I avui, què ens explica? Sentim una gran i profunda decepció, consellera. Esperàvem més transparència, esperàvem més informació, esperàvem respostes, esperàvem solucions i res de res. I ens sap molt de greu perquè el país no s'ho mereix. Mesos i mesos i la seva resposta és aquesta? Perquè si el Govern reconeix que hi ha hagut errors greus de supervisió, d'interpretació, de transmissió de la informació i, al mateix temps, es produeix el relleu de la mateixa responsable administrativa del Departament, costa d'entendre que vostè ho desvinculés, aquest relleu, del que havia passat amb PISA.

I això ens porta a les conseqüències. Catalunya queda fora de la comparació internacional. Ha perdut una eina de coneixement que permetia comparar l'evolució del nostre sistema educatiu. Ha perdut la possibilitat de contrastar els resultats actuals amb la sèrie anterior i ha perdut una informació especialment valuosa per saber si aquelles mesures que es van adoptar després dels resultats del 2022 estaven funcionant, perquè fins i tot podríem discutir molt sobre PISA. Podem discutir molt sobre l'OCDE, però si Catalunya hi participa, com a mínim, el mínim exigible és fer-ho amb el màxim rigor.

I això és molt greu perquè les polítiques educatives necessiten dades, necessiten evidències i ara Catalunya té un forat. Nosaltres, sí, diem que té un forat amb aquesta informació que no es pot recuperar. I, per això, el problema ja no és només: Què va passar? Com planificarem? Preguntem: Com planificaran les polítiques educatives sense aquesta informació? Com compensaran aquesta pèrdua de capacitat d'avaluació? I sobretot, com recuperarà el Departament la confiança de la comunitat educativa després de tot el que ha passat i, a més a més, en un context d'emergència educativa?

I això ens porta a l'inici de curs, perquè PISA pensem que no és un episodi aïllat. Forma part d'una manera de gestionar que acumula aquests darrers dos anys problemes de planificació i d'organització i també capacitat de resposta suficient. Aquest curs ha començat amb problemes que afecten directament els centres, les

direccions, els docents i les famílies. Estan normalitzant que l'inici de curs es converteixi en una successió d'incidències que després ho justifiquen com a fets o com a errors puntuals. I nosaltres pensem que és un departament que no té rumb. Veiem mala gestió dia sí dia també.

Venim del 2025, on es van equivocar greument en el procés d'adjudicació de places docents i aquest estiu un error de càlcul, van dir, publicant i eliminant llistes, ha tornat a generar retards i problemes en l'adjudicació de places del personal educatiu. Vam veure el projecte pilot per posar policia a les escoles, un nou desastre; la infiltració de Mossos a les assemblees de mestres sense ordre judicial, sense cap justificació, vulnerant, vulnerant el dret a reunió i a l'acció sindical.

Aquest inici de curs, les UEC no han pogut començar a funcionar quan tocava per manca de convenis signats a temps. Divendres decideixen prendre la magnífica decisió de suspendre l'activitat educativa quan l'alumnat ja estava en els centres educatius. I jo em pregunto: si una escola o un institut no és un espai segur durant un episodi de pluja intensa, aleshores, quin espai ho és? Anuncis per destinar el sis per cent a l'educació amb recursos que no tenen i que no tindran mentre persisteixi i l'evident, l'evident, dèficit de finançament de Catalunya i un llarg etcètera. De traca, perquè és una rere l'altra i a això cal sumar-hi el conflicte amb els docents i amb el conjunt de la comunitat educativa en vaga el primer dia de curs.

Sobre l'informe de l'OCDE, van amagar al calaix la bona feina feta pel grup impulsor de mesures per la millora educativa. Calien, encara faltaven moltes mesures per executar i recordo que venia del consens del monogràfic d'educació del 2023. I van tenir la brillant idea de pagar un milió i mig d'euros per l'informe que ha trigat dos anys en arribar i, a més a més, ara ho volen resoldre amb un debat des dels despatxos, que acabarà quan quedi menys d'un any per finalitzar la legislatura.

Consellera, no necessitem més diagnòstics, en tenim moltíssims. És que no ens calen. El problema de l'educació catalana no és que no tinguem diagnòstics. Tenim professionals que fa anys que expliquen què és el que no funciona i què és el que cal canviar. I ara és l'hora. Ja hauria de ser l'hora de començar a decidir què fem amb tot allò que ja sabem. L'OCDE valida i reforça el diagnòstic que ja va fer el grup impulsor el 24. Ho fa. Coincideix amb un vuitanta-cinc per cent de les estratègies, de

les línies estratègiques. Moltes d'elles, que ja es van començar a treballar, és que ja ho teníem: inclusió, prioritat absoluta, segregació escolar, recursos segons la complexitat, formació docent, lideratge directiu, estabilitat de plantilles, avaluació, reducció de burocràcia, governança i inversió. Ja ho sabíem, això és del 2024!

I, per tant, el que necessitem és que aquestes propostes es converteixin en polítiques, les que es van iniciar el 2024 amb el grup impulsor, que per cert, la consellera Simó venia a rendir comptes i a veure en quin estat d'execució estaven i es va guardar en un calaix. Per tant, necessitem que aquestes propostes es tradueixin en polítiques, en recursos i en resultats per tal de que arribin a les aules. Necessitem acció, consellera, i també necessitem un govern que sigui capaç de planificar, d'avaluar i de corregir també quan s'equivoca i, sobretot, d'assumir responsabilitat quan les coses no funcionen.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i té la paraula el diputat Cristian Escribano.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, presidenta. Consellera, secretari general, bé, avui ve a parlar de l'inici de curs escolar i també, encara que molt breument, del que ha passat amb PISA. Però aquestes dues qüestions parlen d'un sistema educatiu que cada vegada té més dificultats i una administració que no està responent a l'alçada. Avui les aules, evidentment, són més complexes que fa deu o quinze anys. Tenim alumnes amb necessitats específiques educatives, més problemes de conducta, alumnes que s'incorporen durant el curs sense conèixer ni el català ni castellà, i professors que han d'intentar gestionar-ho tot mentre han de continuar fent la seva tasca principal, que és ensenyar.

I quan posem vint-i-cinc o trenta alumnes en una aula, amb realitat completament diferents i no posem els recursos necessaris, el resultat és previsible: que el professor no arriba a tot, que l'alumne no rep l'atenció que necessita i, al final, tota la classe es ressent. Per això nosaltres fa temps que diem que les ràtios no es poden

analitzar només mirant al nombre d'alumnes, sinó també tenint en compte la complexitat de cada aula i de cada centre.

I aquesta complexitat també té una altra cara i és la conflictivitat i la necessitat de protegir els docents. Aquesta mateixa setmana, a la meua comarca, n'hem tingut un exemple de molt greu. Un professor de l'institut de Premià de Mar va acabar hospitalitzat després de ser agredit violentament per un alumne. Això ens obliga a preguntar-nos què està passant amb determinades conductes entre els nostres joves i com estem afrontant aquesta conflictivitat. Perquè quan nosaltres parlem de recuperar l'autoritat del professor, estem parlant de que un docent ha de sentir-se respectat, protegit i recolzat per l'administració. I aquesta realitat obliga a desplegar d'una vegada i amb recursos suficients el decret d'educació inclusiva.

Però hi ha una altra part del problema. Hem rebaixat l'exigència i aquesta és una de les qüestions que nosaltres volem posar al centre del debat educatiu. Catalunya ha de recuperar l'excel·lència com a objectiu. I l'excel·lència no vol dir elitisme, com ho pinten alguns. Vol dir aspirar a que cada alumne arribi tan lluny com pugui. Vol dir detectar ràpidament qui té dificultats i ajudar-lo. I vol dir deixar de confondre equitat amb rebaixar el nivell per a tothom. Perquè el sistema educatiu no és més just quan exigeix menys, és més just, quan dona més ajuda a qui més la necessita perquè pugui assolir objectius exigents.

L'altre dia el president Illa i avui vostè ens han vingut gairebé a presentar com a revolucionari que hem de recuperar la cultura de l'esforç, reforçar aprenentatges bàsics i evitar que els alumnes passin de curs si no han assolit els objectius necessaris. I jo ho escolto i penso: si així era quan jo anava a classe. Això no és revolució educativa, és tornar al sentit comú. Perquè el més sorprenent no és que ara vostès descobreixin que als alumnes se'ls ha d'exigir, han de llegir, han d'esforçar-se. I han de demostrar que han adquirit coneixements abans de continuar avançant etapes. El sorprenent aquí és que hi hagués responsables polítics que algun dia decidissin que tot allò era prescindible. I encara més sorprenent és que alguns dels que ara anuncien el retorn al sentit comú pertanyin als mateixos partits que van fer-lo desaparèixer de les aules. Aquesta és probablement una de les millors metàfores de la decadència educativa que hem viscut. Primer desmunten tot allò

que funcionava i quan els resultats s'enfonsen, ens presenten la seva restitució com a innovació.

I el cas de la lectura és gairebé caricaturesc. Una de les grans mesures que anuncia el Govern per millorar els resultats és recuperar la lectura diària als centres. És a dir, hem arribat a un punt que tornar a fer llegir als alumnes es presenta com una innovació educativa. Perquè la notícia no és que ara vostès recuperin la lectura. La notícia és que algú, en algun moment va concedir..., va decidir que podien prescindir-ne. Durant anys hem tingut responsables polítics i gurus pedagògics discutint sobre metodologies, projectes i tota mena de teories mentre s'anaven acorant algunes de les coses més elementals que funcionaven. I ara descobrim que els nens han de llegir. Doncs benvinguts al sentit comú.

Perquè aquest exemple explica una part important de la decadència del nostre sistema educatiu. Durant massa temps han confós innovar amb canviar-ho tot, encara que funcionés, i després ens sorprenem de la caiguda de resultats. Perquè Catalunya continua tenint gairebé un catorze per cent d'abandonament escolar prematur.

Tampoc podem normalitzar que els resultats que hem anat obtenint en matemàtiques, ciència o comprensió lectora. I precisament quan més necessitaven informació fiable sobre l'avaluació del sistema educatiu, ens ha passat el que ha passat amb PISA. Catalunya ha quedat fora perquè va excloure a un vint-i-tres

Fitxer 41CEFP7

tres per cent dels alumnes seleccionats i la conseqüència és que Catalunya es queda fora d'una de les principals eines que tenim per comparar i avaluar el nostre sistema educatiu. I passa, consellera, en el pitjor moment possible. I aquí no val dir simplement que s'han obert diligències, que s'han depurat responsabilitats tècniques i que s'han produït cessaments, perquè hi ha una responsabilitat política. El president Illa ho va definir com «un error greu i inacceptable», i jo hi estic d'acord. Però aleshores la pregunta és molt senzilla: si és greu i inacceptable, quina responsabilitat assumeix la direcció política del departament?

Perquè fins ara hem vist com la responsabilitat anava baixant per l'organigrama fins que, casualment, s'aturava quan arribava a vostè, consellera. El ministeri va advertir durant la realització de les proves que Catalunya estava excloent massa alumnes. Per tant, volem saber què va passar després d'aquest avís.

I tot això està passant mentre el president Illa ens convoca a un gran acord sobre educació, i nosaltres hem acceptat asseure'ns. Ara bé, ens hem assegut per canviar les coses, no per una fotografia. Perquè tots els que s'hi asseuran, menys nosaltres, en aquella taula, han governat Catalunya o han condicionat decisivament les polítiques educatives de Catalunya. Per tant, els qui han gestionat el sistema que ha portat fins aquí no poden reunir-se entre ells, declarar que comença una nova etapa i donar per amortitzades totes les responsabilitats anteriors.

Nosaltres plantejarem coses molt concretes: recuperar l'exigència i la cultura de l'esforç; reforçar l'autoritat dels docents; reduir burocràcia; abaixar ràtios; reforçar lectura, matemàtiques, ciència; garantir una FP amb suficients places; defensar la llibertat d'elecció de les famílies, i tractar amb equitat l'escola pública i l'escola d'iniciativa social.

Per això, consellera, avui voldria plantejar-li una cosa que és més política que tècnica. Intenti per un moment tornar a fa tres anys i posar-se en aquest costat de la taula. Imaginem que Esther Niubó continués asseguda en aquests escons de l'oposició i que davant tingués una consellera amb els resultats que acumula el departament, amb els escàndols de les assignacions de places, amb el conflicte existent amb la comunitat educativa i amb Catalunya exclosa amb la comparació de PISA per una irregularitat d'aquesta magnitud. I jo li pregunto a aquella Esther Niubó: què estaria pensant? Li semblaria suficient què aquella consellera expedientés alguns responsables tècnics i continués com si res? Perquè jo crec que tots sabem la resposta.

La majoria de partits de l'oposició, fins i tot han començat ja alguns que donen suport al seu Govern, hem demanat la seva dimissió. Una part molt important de la comunitat educativa ja no la considera una interlocutora acceptable, i al mateix temps el president Illa diu que ara necessitem reconstruir un gran consens educatiu. No creu que existeix una contradicció evident entre demanar un nou consens a la

comunitat educativa i pretendre que el lideri una consellera que ha perdut la confiança d'una part molt important de la comunitat educativa i d'aquesta cambra?

Nosaltres serem a la taula; hi serem, perquè l'educació catalana necessita canvis profunds i perquè creiem que podem aportar una alternativa a les polítiques que tots vostès han portat fins aquí. Però una nova etapa, consellera, no es proclama; una nova etapa es demostra canviant polítiques, assumint errors i assumint també responsabilitats. I avui, consellera, és a vostè a qui correspon si està disposada a assumir tot això.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Vox en Catalunya, i té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies presidenta. Gràcies, consellera. Acabo de presentarnos usted un estado de la cuestión de la educación en Catalunya que parece idílico, con muchas ilusiones, muchos «vamos a hacer, vamos a implementar»... Yo no sé si se estaba refiriendo usted a otro lugar del mundo. Por eso conviene recordar, antes de cualquier otra consideración, que el nivel de la escuela en Catalunya es precario. Y así lo atestiguan los resultados de PISA, PIRLS y TIMSS, a los que, por encima, ha hecho usted mención, en comprensión lectora, matemáticas y ciencias, en caída libre desde el año 2012, pero de manera ya descomunal desde 2015.

Un alumno de cuarto de ESO en Catalunya tiene el nivel de un alumno de tercero de ESO en Asturias o Castilla y León, por ejemplo. Pero es que no solamente corrobora este nivel precario de la educación catalana PISA, sino las propias pruebas de competencias básicas, y desde el año 2022. Pero si esto tampoco le convence, las universidades catalanas, cuando entran los nuevos alumnos en primero de grado, se lamentan del bajo nivel que tienen. O las pruebas PAP, que solo las aprueban la mitad de los que se presentan para cursar el grado de Educación.

Por lo tanto, no tiene ninguna razón cuando se excusa en que, como ha dicho hoy mismo, «nos hemos fijado demasiado en PISA porque no teníamos instrumentos

propios». Oiga, que las competencias básicas y las pruebas diagnósticas son de su competencia.

Ante la dramática situación de la educación en Cataluña, su predecesora en el cargo, la señora Simó..., consellera d'Educació del govern d'Esquerra Republicana..., dijo que todo estaba bajo control porque, gracias al monográfico de Educación celebrado en sesión plenaria en junio del año 2023 –junio de 2023–, en el Parlament, ya se habían fijado las herramientas necesarias para solucionar la debacle del sistema educativo, y que tampoco era para alarmarse, «porque *el model d'escola catalana* es y será siempre de éxito», aunque los datos objetivos digan todo lo contrario, es igual.

El grupo socialista, junto con los demás grupos, excepto VOX, aprobaron la *resolució* 762.14 del monográfico y se felicitaron efusivamente creyendo que habían encontrado la gallina de los huevos de oro. Pero la cruda realidad dice que el *model d'escola catalana* es un modelo fracasado, lo sigue diciendo. Esta ingenuidad y complicidad con la que actuó el grupo parlamentario socialista no es un buen precedente para el objetivo que se le ha encomendado a usted de elevar la escuela catalana a niveles de excelencia para todos –para todos. Tampoco lo es que nos dijera, el día que tomó el cargo, que iba a seguir con una política de continuidad –eso dijo usted expresamente. Tres años después dice usted que hay que hacer cambios, pero sigue, y lo acaba de mencionar ahora, hablando de continuidad con el trabajo que inició el *grup d'experts* de 2023 –esto es importante, luego haré referencia a ese trabajo que inició el *grup d'experts*.

Como le advertí hace tres años, esa resolución del monográfico de educación y la creación del grupo de dieciocho expertos defienden a pies juntillas la misma ideología pedagógica que ha impuesto la Generalitat desde hace años en la educación catalana, y que nos ha llevado al desastre actual. A saber, un sistema que no cree en el dominio de conocimientos profundos, y por eso no les otorga la prioridad en el aprendizaje, ni mediante su comprensión, memorización, repetición, evocación frecuente, ni mediante deberes, ni exámenes, para obtener un conocimiento de causa a partir del cual reflexionar, interpretar y llegar a conclusiones con criterio y rigor.

Este modelo, que ha sido eficaz toda la vida –toda la vida–, y no solamente aquí en Cataluña, en el resto de España, en el mundo entero, ha sido cambiado por un sistema que menosprecia el esfuerzo, la búsqueda de la excelencia de los alumnos, a los que se les apabulla con una enorme parafernalia digital y adoctrinamiento ideológico de género y político mediante la imposición del monolingüismo en catalán. Esto lo contemplan los denominados coloquialmente «currículums de educación», los decretos de ordenación de educación básica, desde los que se desplegaron con la LOMCE y la LOMLOE.

El concepto de competencias aplicadas a la educación consiste en evaluar habilidades, capacidades del individuo, no conocimientos. Este sistema ha provocado que muchos alumnos, entre un veinte y un treinta por cien, lleguen a la ESO sin dominar la comprensión lectora ni la expresión oral y escrita. Si un alumno no entiende lo que lee o no entiende lo que se le está explicando en el aula, lógicamente se desmotiva y abandona los estudios. Recuerdo que el abandono escolar en Cataluña está por encima de la media española y muy muy por encima de la media europea. No es que no puedan llegar a comprender, sino que como sus estudios en lingüística son precarios, no tienen herramientas para trabajar.

Se ha pretendido que los alumnos aprendan como reacción esporádica, como si por Bluetooth les entrase toda la información en el cerebro, sin ningún esfuerzo, fácil, automáticamente. La mente humana para aprender, guardar conocimientos, necesita repetición, esfuerzo, actividades, preguntas, resolución de dudas... Pero la pedagogía actual o la ideología política actual, que nutre los denominados currículums y que usted no ha derogado, dice todo lo contrario: no se ha de memorizar, no se han de hacer deberes, ni exámenes, ni repetir curso. Así pues, las mismas recetas de siempre producen los mismos efectos de siempre.

En este caso, ¿el fracaso de la *escola catalana* va a escuchar –le pregunto– a profesores bregados durante años en las aulas en diferentes centros, en diferentes niveles educativos, con diferentes perfiles socioculturales de alumnos y que dominan su especialidad? ¿Va a escuchar a otras voces autorizadas como las de la Fundación Episteme, Xavier Massó, Rabadà, Luri, Galindo, etcétera, etcétera? ¿O

solamente va a seguir confiando en lo que le digan la fundación privada Bofill y Rosa Sensat?

La Generalitat ha excluido a un 23,2 por cien de los alumnos que deberían haberse examinado, cuando el máximo está en el cinco por cien. Es que se ha pasado dieciocho puntos sobre lo permitido. Ha excluido a uno de cada cuatro alumnos; es decir, uno de cada cuatro alumnos catalanes que comparten aula no están preparados para hacer los controles, o se han seleccionado tramposamente a los que obtienen mejores resultados o ambas cosas, no lo sé. En realidad, y todos lo sabemos, se trata de una estrategia del Departament d'Educació de la Generalitat para prostituir la muestra y evitar que salgan a la luz unos resultados en comprensión lectora, ciencias y matemáticas que se vislumbraban malos o muy malos. Es gravísimo.

Además, y me remito a lo que ha dicho antes sobre el grupo de expertos que nació en el monográfico de educación de junio 2023, ¿ese grupo, los trabajos iniciales y posteriores dónde están? Porque queremos saberlos, para poder cotejarlo con los resultados de PISA 2025. Pero como no tenemos los resultados de PISA 2025, porque están pervertidos, prostituidos, no sabemos si realmente ese grupo de expertos es válido o es eficaz o es ineficaz, cosa que usted sigue diciendo que confía en ellos.

Cuando el año pasado el *president* Illa presentó el convenio de la OCDE para mejorar el sistema educativo catalán, aseguró que la mejora se observaría a cuatro años vista –eso lo dijo literalmente–, porque, como él mismo dijo «milagros, a Lourdes». Lo que realmente sería un milagro es que quienes han provocado esta situación, entre ellos ustedes, el Partido Socialista, encuentren una solución. Ese convenio no es más que un intento de diluir su responsabilidad detrás de una organización transnacional. Una maniobra para esconder el fracaso estrepitoso de su gestión educativa.

El desastroso sistema educativo que han montado en Cataluña no necesita milagros ni convenios, señora Niubó, necesita voluntad política decidida de un gobierno que, revierta sus desmanes; necesita que los altos cargos hagan su trabajo, necesita un gobierno, un *govern*, al servicio de los catalanes y de la excelencia, no uno como el

suyo. ¿Porque para qué están los altos cargos del Departament d'Educació si a la hora de la verdad tienen que recurrir ustedes a agentes externos para maquillar los problemas que ellos mismos han creado? ¿De qué sirve tener una administración educativa gigantesca si al final tienen que llamar a la OCDE para que les diga lo que ya sabemos? Este Govern ha perdido el rumbo y, lo que es peor, ha perdido la conexión con la realidad de las aulas catalanas, de los profesores que están al pie del cañón y de las familias que sufren las consecuencias de su nefasta gestión.

Este acuerdo con la OCDE, que ha costado 1,5 millones de euros a todos los catalanes, se ha hecho de espaldas a toda la comunidad docente, a las familias y a la realidad catalana. Es otro ejemplo más de su obsesión por importar modelos globalistas que no tienen en cuenta las necesidades reales de nuestros alumnos.

Y frente a este modelo VOX, propone una alternativa clara: hacer un análisis multifactorial, sin apriorismos ideológicos, de todos, de absolutamente todos, los elementos que configuran la escuela catalana; trabajar con los profesores que están en las aulas, escuchar a las familias y adaptar las soluciones a nuestra realidad. Y esto se lo venimos advirtiendo en VOX desde el año 2021. Desde el año 2021 he estado defendiendo en comisión y en pleno todos estos postulados. ¿Verdad que le suena esta melodía? Porque me repito, a veces, más que el ajo.

Lo primero que llama la atención, y acabo con esto, es que este informe de trescientas páginas que me he tenido que leer está tan edulcorado con sus 1,5 millones de euros que ha costado que parecen las galletitas de la suerte de los restaurantes chinos. Es un batiburrillo de buenas intenciones, obviedades, que lo único que busca es la aprobación de quienes han pagado, es decir, del Departament d'Educació.

Y lo dejo aquí porque está mirando de manera inquisidora, y bien hecho, la señora presidenta.

Gracias.

La presidenta

Muchas gracias por sus palabras..., senyor diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera, secretària i la resta

Fitxer 41CEFP8

de persones que els acompanyen.

Bé, avui compareix per tres qüestions diferents, però que evidentment són igualment importants: l'informe de l'OCDE, l'inici del curs escolar i també pel resultat de les diligències obertes pel –deixi-m'ho dir– desgavell de les proves PISA. Però per nosaltres hi ha una qüestió transversal, que travessa totes tres. I és que la setmana passada el president Illa ens va anunciar aquest pacte nacional per l'educació, allò que molts també portàvem temps demanant. I nosaltres ja llavors els hi vam dir als Comuns: «Hi serem, hi serem proposant, hi serem escoltant, però hi serem sobretot també exigint.» Perquè un pacte nacional no serveix si simplement hi ha una taula o vol ser una taula on durant un any ens expliquem coses que tothom ja sabem, que ja ens hem escoltat i que ens repartim.

De diagnòstics, consellera, en tenim molts. El que ens falten són solucions. I avui –deixi-m'ho dir– hem tingut una mica més del mateix en aquest sentit. I vaig al primer bloc. L'informe de l'OCDE confirma problemes que, com deia, ja coneixem: resultats en comprensió lectora, matemàtiques, ciències, també desigualtat, segregació, complexitat a les aules. Tot això ens ho ha referit. Per tant, consellera, la pregunta no és si vostè comparteix l'informe –ja ens ho ha dit–, sinó com pot justificar aquest informe. I de les recomanacions que diu que assumeix li preguntaria quines considera prioritàries i que ja es poden aplicar aquest mateix curs, quines tindran recursos al pressupost del 2027.

I permeti'm una cosa més. S'ha dit que el conveni amb l'OCDE costa 370.000 euros anuals durant quatre anys, és a dir, pràcticament 1 milió i mig d'euros; 1 milió i mig per acabar dient-nos en bona part coses que la comunitat educativa fa anys que ens diu: que tenim segregació, que els centres complexos necessiten més recursos, que falta estabilitat i que l'escola inclusiva no s'ha desplegat com cal.

Per tant, aquest informe només haurà valgut la pena si serveix per prendre decisions que fins ara no s'han pres; no pas per la diagnosi. Perquè si hem esperat a l'OCDE perquè ens confirmi allò que mestres, famílies i experts ja advertien, doncs no haurem comprat una solució; el que haurem comprat és temps mentre continuava la crisi educativa.

I ara, consellera, toca actuar. I això també ens porta al pacte nacional. Si coincidim que cal reforçar els aprenentatges bàsics, posem-ho al pacte. Si els centres amb més complexitat necessiten més recursos, concretem quins són aquests recursos i dotem-los. I si necessitem evidentment per a aquests recursos més finançament, posem-hi un calendari.

El president ens parla del sis per cent del PIB en educació, per tant, de complir la llei. Perfecte. Però volem saber quant, quin percentatge hi anirà el 2027, quin el 2028, quin el 2029. Perquè no tot va de recursos, però sense recursos evidentment no arreglarem res. I equitat no significa donar el mateix a tothom. Un centre amb molta matrícula viva, amb alumnat nouvingut, amb necessitats educatives especials i amb pobresa, necessita més. Perquè equitat és, evidentment, donar més a qui més ho necessita.

Segona qüestió: sobre com ha començat el curs. Podem parlar molt del sistema educatiu del 2030, però avui, avui mateix, tenim escoles i instituts oberts i famílies que necessiten respostes ara. Vostès anuncien més professionals. Nosaltres valorem aquests acords assolits amb una part dels sindicats, que evidentment eren necessaris, però volem saber si aquests recursos s'estan notant realment a l'aula. Quants professionals nous han anat als centres de màxima complexitat? Quants a l'educació inclusiva? Quants a l'EAP? Quants educadors socials i professionals d'atenció educativa? Ens ha dit números globals, però no ens ha concretat. Perquè, com deia, aquesta xifra global està molt bé, però a una directora d'un centre que continua sense el professional que necessita no li resol absolutament res.

I nosaltres continuem pensant que hi ha una mesura elemental que ha d'estar al centre del pacte, que és reduir ràtios. I no només respecte de la inclusiva. Amb trenta alumnes en una aula amb dificultats d'aprenentatge lingüístiques, socials, aquestes

necessitats educatives diverses, de veritat podem demanar una educació personalitzada? Els professors són professors, no són herois.

Per això volem saber quina és la ràtio real d'ara, quants grups estan al màxim i quants centres tenen codocència. I, sobretot, què farem amb la davallada demogràfica. La podem utilitzar per tancar grups o per reduir ràtios i millorar l'educació. Nosaltres tenim clar què és el que preferim.

I parlant de grups, quants grups o línies de la pública s'han tancat finalment aquest curs? Quants a I3, primària i secundària? I quants a la concertada? Consellera, l'hi repeteixo perquè m'agradaria que me la contestés. Quants grups o línies de la pública s'han tancat finalment aquest curs? Quants a I3, a primària i a secundària? I quants a la concertada? I, sobretot, en quants municipis s'ha tancat oferta pública mentre s'ha mantingut oferta concertada?

Perquè no podem parlar de segregació sense parlar de planificació. Hi ha un informe de la Fundació Bofill que diu que el seixanta-nou per cent de l'escola concertada ja és corresponsable, però que un trenta-u per cent encara segrega. Ens confirmen aquestes xifres des del departament? L'hi pregunto. Està a l'informe de la Fundació Bofill. Quins centres, en tot cas, són? I què és el que pensa fer el Govern? Perquè nosaltres distingim entre realitats diferents dins la concertada. Però hi ha una cosa indiscutible: qui rep diners públics ha d'assumir obligacions públiques –matrícula viva, alumnat vulnerable, equitat i planificació conjunta.

I, quan parlem d'equitat, hi ha una qüestió que massa vegades deixem fora del debat educatiu, que són les condicions materials de la vida dels infants. Ens ha donat dades de les climatitzacions a les escoles, però l'habitatge també és fonamental. Com volem que un infant estigui atent, estudiï i aprengui si no sap si la setmana que ve podrà continuar tenint una casa? Un desnonament, per exemple, pot significar canviar d'escola, perdre l'entorn, les rutines i viure amb una angoixa que també entra a l'aula. I divendres passat PP, Junts i VOX van tenir sobre la taula mesures concretes de protecció davant dels desnonaments i van votar-hi en contra. I avui ens demanen més recursos per a l'escola. L'emergència habitacional també té conseqüències educatives. Aturar desnonaments també és protegir la infància i també és protegir el dret a l'educació. Sense equitat social no hi ha equitat educativa.

I una altra prioritat del pacte ha de ser –i s'hi ha referit– l'escola inclusiva. Portem gairebé deu anys discutint si el model funciona, però és molt difícil avaluar un model al qual mai hem posat tots els recursos necessaris. Posem primer els recursos i veurem si funciona. Falten els professionals SIEI, hi ha famílies esperant valoracions i docents que volen incloure, però no tenen les eines. Per tant, han baixat els temps d'espera de les EAP? Quants alumnes estan pendents d'avaluació?

I acabo, amb el temps que em queda, amb PISA. La setmana passada al Ple ja vam parlar dels avisos, dels errors, de la supervisió, de responsabilitats. I avui vostè compareix per explicar-nos el resultat de les diligències. Per tant, ens interessa saber què sabem ara que no sabíem la setmana passada, quines són exactament aquestes conclusions. Han reconstruït tota la cadena de decisions? No s'hi ha referit. On es produeix l'error? En la interpretació dels criteris, en la transmissió als centres, en la supervisió o en totes tres coses? I, sobretot, han pogut reconstruir què passa amb cadascun dels avisos? Qui els rep? A qui es comunica? Quina és la decisió que es pren?

Aquesta informació és molt més útil avui que tornar-nos a explicar que hi va haver errors, que ja ho sabem. Però també volem informació sobre els expedients. No volem fer cap judici anticipat. Si hi ha procediments disciplinaris, evidentment s'han de respectar totes les garanties. Però respectar l'expedient individual no impedeix explicar què és el que han descobert les diligències sobre el funcionament del sistema: quines conductes o omissions s'han identificat, en quin punt estan els expedients i si la investigació considera tancada ja la cadena de responsabilitats. I, sobretot, què ha canviat perquè això no torni a passar? Quins protocols es modificaran o s'han modificat? Qui supervisarà les pròximes proves? Quins sistemes d'alerta tindrem?

I una última qüestió. Se'ns va dir que part del problema podia venir d'una confusió amb els criteris de les proves de competències bàsiques. Doncs volem saber quin percentatge d'alumnat queda fora de les proves de competències bàsiques. Amb quins criteris? Com ha evolucionat? Perquè un alumne pot quedar fora d'una prova, però no desapareix de l'aula. I el sistema l'ha de veure, l'ha d'acompanyar i li ha de garantir el dret a aprendre.

I acabo, consellera. La setmana passada vam dir-li al president: «Impulsin el pacte nacional per l'educació i prenguin-se'l seriosament.» Nosaltres, els Comuns, hi serem amb tres prioritats molt clares: menys alumnes per aula, amb reducció de ràtios i codocència; una escola pública forta, inclusiva i que combati la segregació, amb més recursos allà on, evidentment, hi ha més complexitat, i que els recursos i els compromisos siguin reals, amb un calendari, per arribar a aquest sis per cent del PIB i amb els mecanismes per garantir que allò que acordem es compleix.

Volem que el pacte sigui un punt d'inflexió, però l'hi dic amb tota claredat: aquesta és l'última oportunitat que donem a la consellera. Si el pacte serveix per prendre decisions i començar a canviar les coses ara, els Comuns hi serem. Però si és una nova manera de guanyar temps, d'allargar els problemes i d'esperar que passi la tempesta, demanarem la seva dimissió. Després de l'OCDE, de PISA i de les mobilitzacions de la comunitat educativa, ja no es pot dir que no sabem què és el que passa. L'educació s'ho val. Donem una oportunitat al pacte nacional, però no donarem més temps a la inacció.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Ara correspon intervenir a la Candidatura d'Unitat Popular i, en el seu nom, la diputada Pilar Castillejo.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia. Primer, gràcies per venir a aquesta compareixença per explicar-nos a la Comissió d'Educació... Molts dels temes que ha explicat ja els hem debatut en altres espais, també és cert, però, bé, tot i això, crec que és important que tinguem aquest intercanvi d'idees.

Vostè ha dit que no tots els reptes que tenim a l'educació són laborals; és evident. Però també és evident que tenim aquests reptes, no? El curs ha començat el primer dia amb una vaga. Això posa en evidència, posa sobre la taula, quin és el primer repte que hem d'assolir. Aquí tenim aquest conflicte. I, d'una altra banda, és evident que és un conflicte laboral, però que al mateix moment, a la mateixa hora, és un conflicte sobre el model d'escola pública, perquè les dues dimensions tenim tots clar

que són indestriables. Les condicions en què eduquen són les mateixes condicions en les que aprèn l'alumnat. I, per tant, no podem dir que és només..., que no es tracta només d'un repte laboral. Són reptes laborals, però han d'anar totalment lligats.

Per tant, amb el departament..., i jo crec que una part d'aquest conflicte que s'hagi allargat en el temps també és per aquesta manca de confiança des de fa molts anys en el departament, no només en aquest, sinó en molts anys que hi ha aquesta manca de confiança, que ha traduït aquest malestar en aquest conflicte que tenim ara mateix. Doncs aquesta manca de confiança també s'ha vist quan el conflicte es va intentar tancar en fals amb el primer acord de país en fals, que es va tancar al març. No perquè no puguin tancar acords amb qui vostès vulguin tancar-los, sinó quan es vol vendre un acord amb una part minoritària com un gran acord de país i com una solució a tots els problemes, això comporta que aquest malestar també s'incrementi.

I, per tant, com que arrosseguem aquest patró de tancaments en fals, a nosaltres ens fa una mica de por que no ens vulgui ara presentar un nou debat de país com una manera de tornar de nou a tancar en fals el conflicte que ara mateix tenim. I, per tant, perfecte, fem tot el debat que vulguem, però això no pot suplir, no pot deixar fora la negociació que és necessària per poder tancar el conflicte que ara mateix tenim. Ni podem diferenciar les dues coses com si no estiguessin vinculades l'una amb l'altra. Com dèiem, el conflicte laboral és també un conflicte de model educatiu.

Per fer aquest debat vostès ens presenten el consell escolar com un instrument perquè el pugui tirar endavant. Nosaltres no acabem d'estar d'acord amb aquesta decisió que han pres. És el Govern i és legítim que vostès prenguin la decisió i ho facin com vulguin. De totes maneres, nosaltres també... I és cert que nosaltres hem dit que començarem a formar part d'aquests grups de treball, però no acabem de veure que aquest sigui l'instrument més adient per dur a terme aquest debat que ens presenten.

Nosaltres creiem que aquest debat s'ha de fer amb la comunitat educativa de la xarxa pública. Des del Govern el que hem d'avançar és a treballar, a millorar l'escola pública. I, per tant, nosaltres creiem que s'ha de parlar amb docents, amb personal educatiu, amb l'alumnat, amb les famílies, amb sindicats que defensin l'educació

pública. I el consell escolar creiem que ni pot substituir aquest espai ni el pot monopolitzar.

Creiem que és aquí on s'hauria de centrar el debat, amb la comunitat educativa de la xarxa pública, i que si hi ha un debat territorial, nosaltres creiem que aquí realment hi ha de participar tota la comunitat educativa, que aquest debat no pot ser un passeig d'unes conclusions que ja s'han pres, ni pot ser un portar a unes conclusions ja preses. Ha de ser un debat transparent. Amb qui parlem? Quan? Amb quina agenda? De quins temes? Què és el que es parla? Quines conclusions se'n treuen? I tot això ha de ser públic perquè realment tinguem alguna certesa de que vostès estan baixant al territori aquest debat.

Forma part també de les seves promeses l'increment en els propers anys –ves a saber en quants– d'aquest sis per cent, dedicar el sis per cent del PIB a l'educació pública. Però si no ens diuen de quina manera es calendaritza, de quina manera es va avançant i, sobretot, a què es dediquen aquests recursos, doncs realment això és una promesa que torna a quedar, com tantes promeses que s'han fet, de que hem d'arribar al sis per cent: un calendari sense pressupost i, sobretot, sense priorització.

De quina manera es reforçaran els centres públics? O què es dedicarà al concert? Què s'externalitzarà o no? Quines fórmules faran servir amb el sector privat? Perquè si una part del sis per cent l'hem de dedicar a això, ja li direm que nosaltres no estarem d'acord amb aquestes decisions. Per tant, no és només quant es gasta, sinó qui rep els recursos i quin és el model educatiu que serveix per finançar aquest sis per cent.

I un exemple és aquest pla clima que vostès han anunciat. Té, aquest primer anunci d'aquests cent primers centres, que es climatitzaran al juny del 2028, no?

Fitxer 41CEFP9

primers resultats els veurem fins d'aquí a dos o tres anys. No és una resposta immediata al que està passant. I després d'aquest temporal d'aquest cap de setmana ho hem vist, que les necessitats immediates són molt grans. Per tant, tot

ho estan ajornant. Vostè mateixa ho ha dit tot, no? Tot ho estan ajornant a solucions a mitjà termini que no donen resposta a les necessitats que tenim avui dia.

Però també que els ajuntaments podran avançar la inversió o recórrer a crèdits de l'Institut Català de Finances. Per tant, aquesta rapidesa en invertir en els equipaments educatius dependrà de la capacitat econòmica, de l'endeutament de cada municipi, dels tècnics que puguin posar perquè elaborin els projectes. Per tant, aquí tenim, ja, un projecte a doble velocitat, depenent de la força de cada ajuntament.

I a secundària el que estan preveient vostès són empreses privades que avancin la inversió, que després recuperaran mitjançant aquests contractes públics, no? No sabem durant quants anys, quina rendibilitat obtindran els operadors... I, per tant, aquí tenim retards, desigualtat territorial i negoci per a algunes empreses. Per tant, creiem que aquest clima que anuncien, doncs, és una promesa que, al final, estan demanant als ajuntaments que assumeixin la pressió perquè són ells que tindran a sobre la comunitat educativa demanant si la fan o no la fan i quant triguen. Passen la pressió als ajuntaments i són les grans empreses les que s'enduran el negoci. Mentrestant, els alumnes continuaran molt de temps esperant, realment, estar en unes condicions climàtiques adequades a les escoles.

Sobre el pla PISA, hi ha explicacions que vostès no han acabat d'explicar, no?, amb aquest fiasco de les proves. Ara ens diuen que han obert les diligències, que explicaran o que expliquen. El que sí que no expliquen en cap cas és aquest retard injustificable a l'hora de donar explicacions. Vostès no han explicat en cap moment, ni en un ple monogràfic especial que es va fer per això, en aquell ple, qui és qui va decidir retardar la comunicació pública. I això, evidentment, no és una errada tècnica. Vostès van rebre els avisos i no van donar-los quan tocava.

Però, a més a més, creiem que aquest problema de PISA no és una excepció, sinó que el que demostra és que hi ha un departament molt desorganitzat. I el començament de curs el que ens dona són elements per acabar de veure això. Per exemple, hi ha informació que no ens ha donat vostè avui, que és el tancament..., quantes línies han tancat, línies i grups de l'escola pública han tancat amb aquest inici de curs. Ens han explicat com l'estan dotant, però no ens donen informació de

quantas línies, de quants grups de primer d'ESO i d'I3 han tancat. Creiem que aquesta informació és important. I, sobretot, quantes places concertades sí que a la mateixa zona han continuat quedant. És important que ho expliquin.

Han tingut problemes amb nomenaments i cobertures de plantilles, no? Molts nomenaments es van fer a finals d'agost, molts també a mitja jornada. Quasi el quaranta-dos per cent dels nomenaments eren a mitja jornada. I també d'això hem rebut queixes, perquè moltes d'aquestes mitges jornades es podien haver compactat. I de quina manera es garantirà la cobertura d'aquesta manera.

Hem rebut també queixes de nòmines impagades, no? Molts interins que no havien cobrat o només havien cobrat una part del sou. Això amb dades al setembre. Vetlladores i contractacions de suports, molts vetlladors que l'inici de curs encara no estaven acabats de fer els contractes i, per tant, molts serveis de vetlladores que no estaven a inici de curs. El mateix amb les webs, amb les unitats d'escolarització compartida. No estaven operatives a l'inici de curs i molts alumnes van quedar [#03.50 acceptats].

En places d'educació especial, vostès han explicat que han incrementat, però, tot i això, hi ha una manca evident de places d'educació especial en alumnes que han d'anar a distàncies molt lluny del seu territori, i això comporta una dificultat evident perquè són alumnes que els hi costa, que no tenen facilitats pel desplaçament.

També ens comenta, per exemple, a Serveis Territorials del Vallès Occidental, que han fet convenis amb entitats, amb Adimir per exemple, per contractar professionals per acompanyament a la inclusiva. Si és així, com resoldrem els problemes de la inclusiva? Doncs déu-n'hi-do com estem. És aquesta la política que seguiran?

També volíem saber quins canvis aplica aquest curs per reduir l'ús continuat d'ordinadors individuals, si preveu recuperar o habilitar aules d'informàtica i equipaments compartits per treballar la competència digital en moments concrets; quin calendari i quins pressupostos.

I també una pregunta molt concreta, i ja acabo, presidenta. Una entitat, Aixeca el Cap, va presentar una denúncia a la síndica el juliol del 25 sobre transparència i possibles conflictes d'interès i selecció amb les aportacions de la comissió de digitalització. Quina resposta ha donat a aquesta denúncia des del departament? Si

publicarà els possibles conflictes d'interès, les aportacions rebudes o els criteris pels quals s'accepten o es descarten i com garantirà la pluralitat i la independència en els nous processos.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Ara correspon intervenir al Grup Mixt. En la seva representació, té la paraula la diputada Rosa Soberana.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellera i secretària general.

Pel que fa a l'informe de l'OCDE, a nosaltres ens agradaria fer-li una sèrie de preguntes perquè ja s'ha esplaïat molt tothom amb els resultats d'això.

La presidenta

Hauria d'aixecar una mica més la veu, si us plau, que no se la sent.

Rosa Maria Soberana i Bonet

D'acord. Dic que ens limitarem a fer-li una sèrie de preguntes perquè no cal que ens emplacem a repetir una i una altra vegada el mateix.

El que voldríem saber Aliança Catalana és qui n'assumeix la responsabilitat, d'aquest deteriorament, i què preveu el Govern per poder-lo revertir. Si el Govern està disposat, també, a modificar les seves polítiques que no han funcionat i com ho faran. Quin és l'objectiu de millora dels resultats que es fixa el Govern i en quin termini? I quines mesures s'aplicarà als centres amb més complexitat?

De totes aquestes polítiques que vostès ara estan aplicant o volen implementar, el que volem saber també és quan en sabrem els resultats, perquè s'han marcat pautes a molt llarg termini. Però, si no se saben relativament aviat, tampoc sabrem si aquestes polítiques funcionen o no funcionen.

Hi ha una cosa que m'ha cridat molt l'atenció i són diferents rètols que he vist a diferents escoles, però un d'ells especialment. Diu: «No necessitem més recursos, necessitem més mans.» No és que ells no vulguin recursos, perquè vaig parlar amb la gent d'aquesta escola. El que passa és que s'omplen la boca de que hi hauran

recursos, que ja se solucionaran cinquanta mil problemes, i el que realment els preocupa en aquest cas en concret és que hi hagi més professionals que puguin ajudar-los.

Pel que fa al segon punt, ha dit que han reduït la burocràcia. Com garantirà el...? En quins aspectes l'han reduït? Què és el que faran perquè els professors puguin dedicar-se als alumnes? I com garantirà el departament un entorn d'ordre i respecte dins de les aules que permeti als professors ensenyar i als alumnes aprendre?

També volem saber si els recursos estan destinats allà on fa més falta i si el Govern farà públics els resultats de les mesures aplicades. Per un bon inici de curs, ha de garantir que els alumnes en, els professors puguin dedicar-se a ensenyar i les famílies tinguin confiança amb el sistema. Perquè, avui dia, quants docents fan falta al sistema educatiu? Quants centres han començat el curs amb obres o amb deficiències importants? I un reguitzell de preguntes que no les acabariem, però, bé, que ja tindrem temps de poder-los fer en un altre moment.

Pel que fa al punt 3, que és l'apartat PISA, com ja hem dit, en anteriors intervencions hem parlat amb vostè directament. El fracàs que havia de garantir... Aquest és un fracàs en un procés que havia de garantir que el nostre sistema educatiu funcionés. Aquí sí que hem d'incidir i tornar a preguntar qui assumeix aquesta responsabilitat política. Han obert expedients disciplinaris a funcionaris i volem saber què va fallar, qui ho sabia, quan ho sabia i per què no es va actuar abans. Per què es va permetre arribar al 23,2 per cent d'exclusions sense corregir-ho abans? I què canviarà perquè això no es torni a produir? Qui va prendre la decisió de permetre continuar les proves en aquestes condicions? Per què no es va informar immediatament les famílies i el Parlament? Qui assumeix la responsabilitat política més enllà dels expedients disciplinaris? Quin cost ha tingut per Catalunya tot aquest procés, que, finalment, ha quedat invalidat?

I un punt especialment important de la seva intervenció és el que va dir el mateix president Illa i que va reconèixer al Parlament, que el sistema no va funcionar quan havia de fer-ho i que hi va haver errors greus d'interpretació i de supervisió.

Cap més tema a consultar.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, correspon intervenir al Grup Socialistes i Units per Avançar i té la paraula la seva portaveu, la diputada Gisela Navarro.

Gisela Navarro Fuster

Moltes gràcies, presidenta. Una salutació a tothom. Bon dia. Saludar, evidentment, la consellera i el seu equip, la secretària del secretari de Millora i tot l'equip del departament que avui ens acompanya.

També, abans d'entrar en matèria, ens agradaria tenir unes paraules d'acompanyament a les escoles, ajuntaments, famílies i, per descomptat, docents, que, sobretot ahir, van patir les conseqüències de les grans pluges. I fer la reflexió que, evidentment aquest canvi climàtic ens haurà de fer repensar: en el nostre dia a dia era una cosa que fins ara no passava i ara passa massa sovint.

I, bé, entrant en matèria, jo voldria començar també aquesta intervenció amb una idea que crec que pot servir per situar els tres assumptes que avui tenim sobre la taula, però també pot situar el que significa o hauria de significar governar. Quan un govern arriba té, en termes molt generals, eh?, dos camins. Un és intentar fer les coses que funcionin millor o detectar allò que no funciona, prendre decisions, corregir, canviar, intentar transformar, assumir que qualsevol canvi genera incomoditats i que de vegades els resultats no són immediats. I l'altre seria intentar, sobretot, que no hi hagi soroll, no tocar gaire res, administrar el que hi ha, evitar conflictes i arribar al final del mandat podent dir que si alguna cosa no ha anat bé, doncs, en realitat no és responsabilitat teva, perquè tampoc no has canviat gaire res. Són dues maneres diferents d'entendre el govern i, sincerament, consellera, aquest govern ha triat la primera.

I això en educació és especialment important, perquè en educació gairebé mai no hi ha solucions ràpides. Això ho hem dit moltes vegades. Les decisions d'avui tenen efectes d'aquí a molts anys, massa anys sovint. I, al mateix temps, qualsevol decisió que afecta les escoles, els docents, les famílies i els alumnes –això podem dir que és tota Catalunya– genera opinions, resistències i discrepàncies, que òbviament són legítimes. Per tant, agraïm a la consellera que hagi triat el camí difícil, el camí transformador.

I això no són només paraules. Entrem a veure alguns exemples d'aquesta aposta claríssima, i començo per l'inici del curs escolar. Aquest curs incorpora novetats i decisions que tenen, precisament, aquesta voluntat de millora. Algunes són mesures que veurem funcionar de manera gradual. D'altres generaran debat, òbviament, i algunes, si cal, hauran de ser revisades. I això no és un problema. El problema seria no fer res per por a que alguna cosa no surti perfectament.

Tenim molts reptes. Tothom els ha assenyalat profundament i, davant d'això, què fa aquest govern? Doncs respondre, actuar. I poso alguns exemples: 1.830 professionals més que a l'inici del curs passat dins del sistema, la inversió més alta en construcció dels darrers deu anys –257 milions d'euros per a nous centres, alguns ja estan acabats i molts que estan en marxa–; 100 milions d'euros addicionals, juntament amb els municipis, per posar al dia els centres molt envellits, i posar també en valor la feina municipal. Moltes gràcies, consellera.

Un acord ja ha començat a desplegar, ple de millores, que mobilitza més diners que mai i que, recordo, sí que està acordat. Perquè massa sovint assenyalem amb qui no es va poder acordar, i és necessari i és real. Però sovint obviem que sí que va estar acordat amb una part també molt important. Per això vull fer especial èmfasi i agrair als sindicats també la feina feta.

Noves orientacions pedagògiques per reforçar els aprenentatges fonamentals, aspecte essencial; el desplegament del pla Clima i, evidentment, aquest és un gran avenç gràcies als acords pressupostaris amb el Grup de Comuns i d'Esquerra Republicana per Catalunya. Cinc mil noves places de formació professional que afegeixen una consolidació d'una enorme millora que aquest govern ha fet d'aquest itinerari en només dos anys. El pla de digitalització responsable, amb totes les novetats també sobre la IA i, evidentment, la inclusiva, un model d'escola que estimem i que ens proposem a millorar, amb moltes eines, però en vull destacar una perquè és històrica: professionals de la salut al cinquanta per cent dels centres en aquest curs, amb la voluntat d'arribar al cent per cent el més breu possible.

Estem al davant d'una reivindicació històrica que ha passat per aquesta comissió moltes vegades, que ha estat una reivindicació de tota la comunitat educativa i de tots els grups que componen aquesta comissió. I recordo que cap govern va posar

en marxa mai. Dos mil cent quaranta-una aules d'acollida, doblant les que són intensives, amb més professionals i menys alumnes. Bé, són algunes de les millores, que crec que són molt contundents, que són valentes i que són molt necessàries; millors que les hem sentit demanar moltíssimes vegades, però que no els estem sentint celebrar avui.

També és molt curiós escoltar algunes lliçons de qui va governar fa poc i que va protagonitzar tants conflictes amb la comunitat educativa i amb els docents com els que avui estem sentint, per cert. I també assenyalant molts errors. Ara n'assenyalarem un que va

Fitxer 41CEFP10

ser d'enormes dimensions i que avui hem hagut de solucionar, que és eliminar les lectures obligatòries del sistema. Crec que això no ho hem explicat prou i que hauríem d'explicar.

Nosaltres, els Socialistes i Units per Avançar li hem dit moltes vegades, consellera, però avui li recordem: Estem profundament orgullosos de l'acció de Govern i especialment del Departament d'Educació i Formació Professional, que en dos anys ha obert camí a cadascuna de les mancances històriques d'aquest país.

Entrem a comentar la segona qüestió que estem tractant i que ens sembla especialment rellevant, l'informe que el Govern va encarregar a l'OCDE. No ens volem detenir molt, ja que trobem simplement un encert demanar aquesta avaluació externa del nostre sistema educatiu per veure els nostres aspectes de millora. D'això en diem treballar des de la responsabilitat, saber el que funciona i allò que no funciona.

I, en aquest sentit, ens agradaria posar en valor el pacte contra la segregació, que està donant bons resultats i que és un exemple d'èxit de col·laboració interadministrativa i també social. I ho recalco perquè precisament és una molt bona eina que no va encetar aquest Govern, sinó que va encetar un govern anterior i que crec que hem de celebrar plegats aquest encert.

Evidentment, dit això, tenim una cosa clara i li demanem directament, consellera. Si s'encarrega una avaluació externa, hem d'estar disposats a escoltar-la i treballar per canviar o millorar aquells aspectes que aquest text apunta. Les polítiques educatives a Catalunya requereixen decisions i han d'estar basades sempre en dades i en metodologies científiques.

I amb això entro en el darrer tema, que és l'error de les mostres de PISA. Aquí també hem de separar dues coses. Una és l'error, que s'ha de reconèixer i s'ha d'explicar i s'ha de corregir, òbviament, i l'altra és convertir un error en una excusa per qüestionar tot el sistema d'avaluació que tenim a Catalunya, que és molt més gran que no pas les PISA o tota l'acció d'un govern. Alguns grups han decidit fer d'això un bucle mediàtic. Ja ho ha dit la consellera, és la tercera vegada que parlem del tema. Una comissió amb compareixença de la consellera abans de l'estiu, un Ple extraordinari amb la compareixença del president de la Generalitat i avui una tercera compareixença.

L'error de PISA existeix, és greu i ja s'ha dit i s'ha reconegut. I aquí de nou tenim dos camins: assumir-lo amb transparència, que és el nostre. Reconèixer l'error no ens fa més febles, ens fa precisament més fiables. I si d'alguna cosa hem d'estar preocupats o, millor dit, ocupats o ocupades en aquest cas, és en revertir els resultats que no surten bé d'aquesta prova, que és això el realment important. I és això el que ha explicat avui la consellera, que s'està fent, amb molts exemples. Per tant, gràcies, consellera, i recordi que té el nostre recolzament.

Acabo agraint en general totes les informacions que avui ens ha compartit, que són moltes, moltes novetats, implementacions de reivindicacions històriques, inici de projectes aturats de fa més d'una dècada, més inversió, més professorat, més recursos, més oportunitats. Podran dir vostès que encara queda molt camí, però no podran dir que aquest govern no ha situat l'educació en el centre.

I, de manera molt sintètica, ens volem referir per acabar a les novetats que tenim sobre la taula. Em refereixo al debat públic sobre l'educació i a l'horitzó del sis per cent. Al conjunt dels grups que han intervingut avui, més enllà de les legítimes diferències, els voldríem compartir que el PSC formarà part de la solució d'aquest gran debat educatiu que tenim obert i que de la mateixa forma els esperem a la resta.

Estem decidits i decidides a escoltar, dialogar, consensuar, pactar per garantir l'estabilitat de les polítiques educatives, com van fer anys enrere els nostres predecessors i com esperem que es faci sempre a partir d'ara.

I, evidentment, caminarem, com no podria ser d'una altra manera, conjuntament i de manera decidida per aconseguir les millores sòlides i per tenir –més d'hora que no pas tard, si pot ser– el pressupost del sis per cent del producte interior brut que permeti situar a Catalunya en les millors posicions europees en resultats educatius, però sobretot, i molt especial en l'èxit vital de tot i de tothom, de totes les catalanes i tots els catalans.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. I un cop han intervingut tots els grups parlamentaris, correspon a la consellera un torn de trenta minuts màxim per contestar les preguntes que li han fet els vuit grups parlamentaris.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Gràcies, presidenta, de nou i gràcies portaveus i portaveus dels diferents grups. Agraïxo totes les aportacions que han fet. Com sempre, aniré donant resposta a les qüestions que plantejaven, començant per Junts. Bé, una mica la pregunta era com donar la volta a aquesta situació de malestar. Parlava de la vaga de l'inici de curs i jo crec que tenen davant un govern que ha demostrat sobradament la seva capacitat d'escolta i seguim escoltant, la capacitat d'arribar a acords i el compliment d'aquests acords. Jo crec que no estem davant de bones paraules i bones intencions. No són declaracions de futurs: «Farem, farem».

Hem explicat molt avui, concretament tot allò que hem fet i que avui dia ja és una realitat a les aules. Hem parlat de l'increment de docents, de personal de suport educatiu, la reducció de ràtios que serà progressiva. Hem parlat de l'increment històric d'inversió en infraestructures, de l'increment de suports per fer realitat o cada cop més realitat una equitat real i, per tant, aules d'acollida, places d'educació especial, increment d'oferta pública en formació professional.

Per tant, pensem que estem en el camí, que ja són realitats. Ja no és la signatura d'un acord com vam fer el mes de març i el mes de maig, sinó que avui dia ja veiem que això té un impacte. Es pot comprovar, a més a més, en el mapa de recursos. Sabem que, com deia abans, no és el final de cap camí, que és l'inici d'un camí que ens hem traçat col·lectivament i a més a més, sabem que això no és el final, és a dir, no ho resol tot i que, per tant, aquí ens hem emplaçat i us necessitem. Necessitem també..., penso que necessitem el conjunt del país, de la comunitat educativa i també de les forces parlamentàries per poder acabar de refer aquests consensos que en certa mesura no poden ser tractats només amb una mesa sectorial ni sindical i que són imprescindibles per recuperar no només la confiança, sinó per anar amb un rumb molt més compartit.

Abans, el portaveu de VOX ens insistia com a crítica en la continuïtat. Penso que la voluntat era de donar el màxim de continuïtat a les polítiques educatives. No vol dir que no hàgim fet canvis importants i després m'hi referiré, però penso que és un objectiu de país poder donar la màxima estabilitat en un sistema educatiu. I, de fet, ara, arran de les proves PISA a nivell internacional, aquells països en què més destaquen una de les qüestions que tenen en comú és que tenen grans acords polítics de consens en l'àmbit educatiu. Per tant, doncs, millores palpables que ja són una realitat.

Amb relació a la possibilitat o la voluntat que tindria Junts de recuperar les proves censals, aquí doncs nosaltres, atenent també no només al que diu l'OCDE, sinó al que diu l'Agència d'Avaluació i Prospectiva, teníem molt clar que havíem de reforçar i millorar aquestes proves i doncs això plantejava anar cap a unes proves mostrals, per què? Per fer-les molt més comparables. Què vol dir mostrals? Doncs amb uns ítems d'ancoratge, amb un qüestionari de context i, per tant, fer les de la mateixa manera que es fan totes les proves a nivell internacional.

Vol dir això que els centres que no formen part d'aquesta mostra, que serà la vàlida, que és la realment fiable i comparable des d'un punt de vista científic, no podran fer-les? Les podrien fer. De fet, les van poder fer. Aquelles direccions o aquells centres educatius, nosaltres vam posar a disposició un cop ja s'havia..., és a dir, un cop ja s'havia realitzat la mostra de centres, les proves de final d'etapa les vam descarregar

perquè el conjunt de centres, si així ho volien, poguessin fer-la i, per tant, poder tenir una mica la mateixa avaluació o el mateix evoluti històric que tenien abans. Per tant, no treu que per fer la prova ben feta, que és aquesta amb caràcter mostral, el conjunt de centres, si ho desitgen, puguin també descarregar-la i la puguin passar al seu alumnat. I, a més a més, dir que les proves que fem es fan, a més a més, amb correcció externa, cosa que fins ara saben que no sempre havia estat així.

D'altra banda, què diu l'informe de l'OCDE que no sabéssim? No? És veritat, jo crec que, per una banda, confirma diagnòstics i és molt important. I hi ha dues qüestions que nosaltres li donem especial importància. Una té a veure amb aquesta carrera docent, és a dir, la possibilitat de passar d'una carrera més aviat desincentivadora – permetran que ho digui així – a una carrera, doncs, incentivadora. Allargar molt més..., bé, prioritzar la formació i, per tant, doncs anar avançant en el que és una carrera professional educativa. I també la distribució de recursos en funció de les complexitats i la complexitat de cada centre educatiu. És veritat que se n'ha sentit a parlar. Fa molts anys que parlem de moltes coses, però penso que no s'havia posat fil a l'agulla i en aquests moments nosaltres pensem que això ho podem tenir al llarg d'aquest curs, no per posar-ho en aquest curs, evidentment, sinó per plantejar-ho en el següent.

Estem d'acord que el debat sobre l'educació inclusiva és un debat que hem de tenir i penso que tenim, doncs, el pretext perfecte. Hem de fer aquest balanç d'aquests deu anys d'aquest decret. No es tracta, insisteixo, d'anar enrere. Es tracta de reforçar i consolidar aquest model i fer-ho, ajustant allò que toqui ajustar. M'han sentit valorar molt positivament el model tal com el tenim, sobretot a infantil i primària. Penso que en secundària hi hem de donar un tomb més i, evidentment, també hem de plantejar aquell alumnat que té més necessitats intensives de suport, com reforcem aquest model i com donem les màximes garanties que no només siguin nens i nenes que van a una aula ordinària, sinó a més a més, que se sentin que hi ha un recorregut d'aprenentatge, un recorregut de benestar i de participació dels seus companys i companyes i de la comunitat educativa.

S'ha parlat també de la relació amb les direccions, a veure, tenim..., doncs penso que si parlen poden dir que les juntes el to és cordial. En va fer com correspon, les

anem fent quan toca. En vam fer una l'inici de curs per poder compartir totes aquestes qüestions que avui, amb més setmanes de diferència, hem fet amb vostès. De fet, ho havíem fet el mes de juliol, precisament perquè poder-ho treballar amb temps i penso que anem acompanyant-les, que és el que és la nostra feina.

Ens ha preguntat també sobre les avaluacions. Pensen que aquesta és l'avaluació general del sistema, que és la primera que es va fer derivada de la LOMLOE i que la fa el conjunt de l'Estat, com les proves de final d'etapa censals i –perdonin– mostrals i les proves diagnòstiques que sí que són censals, les tindrem en principi el mes finals de novembre, principis de desembre. Per tant, jo penso que estarem en condicions de compartir les a final d'aquest trimestre i això és el que serà el treball, el primer treball de l'Agència d'Avaluació.

Hem parlat dels convenis UECs. Efectivament, a dia d'avui estan tots resolts i signats i, per tant, doncs això, certament va haver-hi alguns dies que en alguns municipis van haver..., aquest alumnat haver de començar en el seu centre, en el seu institut i es va incorporar més tard al que és la UEC, però en tot cas, a dia d'avui està resolt.

I pel que fa al Florence, pel que s'ha dit, aquí sí que no hem baixat cap dotació a cap escola i com a novetat, realment es poden cobrir les baixes tot i ser un programa pilot i per tant hem augmentat les dotacions i qualsevol centre que vulgui estar en el Florence pot entrar-hi i tenim capacitat encara per ampliar algunes d'aquestes dotacions. Per tant, si hi ha algun centre que té alguna qüestió que em penso que ho podem resoldre sense cap problema.

Sobre el pla d'inspecció, la inspecció amb relació als projectes lingüístics de centre, això és una qüestió que a vegades s'escolta a les xarxes socials. Alguna persona ens ho ha traslladat. Jo puc dir el que la inspecció educativa no consta en registres de denúncies en relació amb incompliments de projectes lingüístics de centres i, per tant, si ens fan arribar denúncies a inspecció, evidentment actuarà amb diligència.

I amb relació a la certificació o no del C1, ens sembla una cosa ben feta que ha fet aquest sistema educatiu és que una persona que ha fet l'escolarització obligatòria pugui finalitzar amb aquest certificat de C1. Si això es veu, i de fet, l'objectiu no és veure com el traiem o com no ens ho creiem. Confiem en el sistema educatiu. Confiem en el conjunt de docents i el que estem fent és posar precisament la base

per garantir que sí o sí, és a dir, si anem a reforçar aquests aprenentatges profunds, donem plena garantia de que aquest C1 evidentment s'assoleix.

Què fem per reduir l'abandonament? Doncs aquí hi ha moltes mesures que hem parlat. Hem incorporat moltes figures d'orientació. Hem incorporat la formació professional bàsica amb oferta suficient. Penso que tota l'aposta de creació i creixement en oferta pública de formació professional també és important posar-la en valor. Noves oportunitats educatives i això, doncs, aviat tindrem, esperem també, un decret que en aquesta cambra ha debatut anys i anys, doncs esperem poder-ho fer realitat i per tant, aquest és una mica el camí que estem traçant. I hem de dir que, efectivament, tot i que la mitjana de taxa d'abandonament encara se situa una mica per sobre de la mitjana espanyola i de l'OCDE, és veritat que aquí l'evolució en els últims anys..., en molts anys ha estat de reducció progressiva i esperem poder continuar amb aquesta reducció.

I sobre el pacte contra la segregació, que m'ha semblat que potser hi havia un punt de dubte, no? Nosaltres hi confiem plenament. Posem molt en valor (*remor de veus*) la..., doncs posem molt en valor també el que ens diu l'OCDE, com una de les grans pactes que hem tingut i que ens ha permès reduir molt els punts de segregació dins aquest pacte, però doncs segurament que aquí convindran que no és tot, doncs distribuir més equitativament l'alumnat. És una part del camí i la part definitiva del camí és que tot aquest alumnat tingui..., doncs, acabi assolint aquest èxit educatiu al marge del centre en què pugui estar.

Anant a la portaveu d'Esquerra Republicana, del grup republicà, doncs sí, compartim que aquest episodi de PISA és un error important. No ens hem amagat mai, no de la gravetat que per nosaltres té aquests fets que han passat. Nosaltres com a govern, havíem d'assumir la responsabilitat de tot això. I què vol dir assumir responsabilitats? Vol dir poder esbrinar i explicar què ha passat. I aquí també vull ser clara, perquè ha sortit en diferents portaveus. La transparència en què podem tenir l'informe podrà ser, doncs, quan aquest informe finalitzi. És a dir, ara tenim saben que primer hi va haver unes diligències prèvies. Van recomanar la incoació d'un expedient, de diversos expedients disciplinaris i sancionadors que s'estan tramitant i, per tant, en aquests moments s'estan fent..., practicant el que convingui per poder finalitzar i amb

aquestes determinacions de responsabilitats i en el moment que finalitzin, evidentment, doncs, seran informes que haurem de compartir amb transparència i allà es podrà veure exactament

Fitxer 41CEFP11

tot el que ha passat i què ha fallat. Però és evident que, sense entrar en les responsabilitats individuals, doncs aquí hi va haver omissions de responsabilitat importants davant de set avisos de persones que formaven part del Consell Superior. En fi, com a mínim es pot dir que hi ha una ommissió de responsabilitat i hi ha una manca de control i de supervisió, perquè això, efectivament, no hagués hagut de passar.

Sobre la hipòtesi, i a més a més, jo crec que sempre vaig parlar d'hipòtesi, en la compareixença del mes de juliol en relació amb la possibilitat d'haver generat confusió amb les proves de competències, és a dir, avui, i un cop van finalitzar les diligències prèvies, perquè recordaran que vaig haver de comparèixer que no havien finalitzat aquelles primeres diligències que van acabar recomanant aquesta incoació d'aquells expedients, això és una hipòtesi totalment descartada, perquè efectivament no hi ha tingut res a veure. I, per tant, també dir: des d'aquell primer moment sempre vam exculpar, per dir-ho d'alguna manera, les direccions de centres, i enteníem que el que havia fallat era alguna qüestió del departament.

Però, en tot cas, sí, és un episodi greu, i deia... És a dir, penso que aquí tenim altres avaluacions. De fet, penso que som de les comunitats, no ho penso, de les que més avaluem. Ara també tenim, doncs, jo crec episodis de gravetat importants en el sistema educatiu, com van deixar a zero el finançament de les escoles bressol, retallar en educació pública, carregar-se el servei de menjador a la secundària... És a dir, hi haurien molts exemples, malauradament, de coses greus en educació.

Com recuperar la confiança? N'he parlat; és a dir, el diàleg, la mà estesa l'hem de poder tenir, amb el conjunt de la comunitat educativa, amb els grups parlamentaris, la capacitat d'escolta, la capacitat d'arribar a acords i, sobretot, de complir allò que acordem, i estem en vies, de fet, estem complint allò que hem acordat.

Ha mencionat un problema, parlava del problema de les adjudicacions del curs passat, que vam resoldre, i, de fet, aquest curs, el mes de juny, ja teníem les adjudicacions correctes, cosa que feia molts anys que no passava, i que va ser ben valorat en el conjunt de centres. I a més a més, vostè mencionava un problema que era una qüestió de la diferència entre la llista provisional i la definitiva, que efectivament van ballar, però és cosa habitual en l'àmbit administratiu.

Sobre la suspensió, vostè parlava de que en alguns centres educatius, divendres passat, arran de les precipitacions intenses que vam malauradament patir, alguns centres van veure notificat el tancament o la suspensió de l'activitat lectiva un cop s'estaven incorporant en els centres. Aquí, doncs, certament estem vivint fenòmens molt extrems. Pensi que nosaltres..., aquell dia fins a quarts de nou, la recomanació que feia Protecció Civil era d'extremar precaucions, és a dir, en cap cas hi havia una restricció de mobilitat, i, per tant, nosaltres no podem prendre decisions arbitràries de suspensions d'activitats, de tancaments de centres, si l'avís és d'extremar precaucions i no restringir la mobilitat.

I efectivament, a quarts de nou, doncs, va haver-hi un canvi, perquè la situació meteorològica va canviar molt ràpidament, i en aquell moment ja es va recomanar el confinament, no sortir a l'exterior. Per tant, en aquell moment es va actuar, però es va trobar en algun centre que acabava d'arribar, i això..., es poden veure les hores en què es van produir aquestes alertes del grup.

Sobre el grup d'impuls de millora que va iniciar el Govern i el departament d'Anna Simó n'hem dit..., és a dir, forma part, el vam incorporar com a part del pla departamental. Tenim aquest vuitanta-vuit per cent del compliment, i, a més a més, hi ha un informe exhaustiu de la Secretaria de Millora Educativa, que va exposar fa uns mesos en el Consell d'Educació de Catalunya, i que no sé si es va exposar aquí, però en tot cas el tenim a disposició per a qui el vulgui consultar. I compartim totalment..., és a dir, no és el moment de més diagnòstics, els tenim sobradament. És el moment de prendre decisions.

En relació amb el Partit Popular, el portaveu del Partit Popular, estaríem d'acord que, més enllà d'aquestes ràtios alumne-grup, fins i tot alumne-docent, és important atendre aquesta complexitat, les necessitats de cada alumnat. I en aquest sentit,

doncs, hi ha un reial decret del ministeri del Govern d'Espanya que va en aquesta direcció. És a dir, ara és veritat que tindrem la legislatura estroncada, però que estaríem totalment d'acord, i és una mica la línia en què anava el Govern d'Espanya i el que també nosaltres hem acordat amb els sindicats.

Bé, vostè plantejava la rebaixa de l'exigència. Li contesto al revés: nosaltres no hem volgut venir a treure pit d'innovar res. De fet, vaig dir «*back to basics*, aprenentatges fonamentals», tornem a parlar d'excel·lència. I en molts centres ja són pràctiques. És a dir, hi ha molts centres que no han hagut de descobrir ara la importància de la lectura, de la lectura diària, de lectures referent per nivells educatius, però, entenent, després d'una recerca important, que són pràctiques d'aula d'alta eficiència educativa, doncs, posem-les a disposició, amb una guia important, que penso que..., de fet, ja hem vist que molts centres estan reorientant o estan incorporant algunes pràctiques que fins ara no feien, per poder reforçar allò que garanteix de manera més segura aquests aprenentatges.

Nosaltres no voldríem..., s'han plantejat responsabilitats de diferents governs. Jo penso que aquí en aquesta cambra diferents formacions han tingut responsabilitats directes durant molts anys de govern, també en matèria educativa. Altres potser no han estat directes, però han tingut incidència important. I puc recordar moments del govern d'Artur Mas i amb algun suport parlamentari molt important en un moment concret. Però, en tot cas, jo crec que és el moment, i es parlava en el debat que es va fer la setmana passada, de no posar tant..., o deixar de mirar el retrovisor, que tothom el tenim i tothom jo crec que..., i va bé mirar-lo de tant en tant, però hem de mirar endavant.

I l'educació d'aquest país necessita aquesta mirada compartida, com a mínim a una dècada. I tant de bo poguéssim ser capaços de fer-ho. I això vull agrair, doncs, el conjunt de grups parlamentaris, que jo entenc que des de posicions a vegades no sempre properes, fan esforços, i penso que és un esforç important, perquè també crec sincerament que qui no vulgui formar part d'aquest debat constructiu, en què tothom pugui aportar les propostes i les reflexions, doncs realment estarà inhabilitat per governar aquest país.

I vostè deia: «Què diria la diputada Esther Niubó?» Jo crec que la diputada Esther Niubó, doncs, hagués demanat que s'hagués pogut explicar amb transparència el que ha passat, hagués demanat assumir responsabilitats i depurar allò que hagués hagut de depurar. I això és el que jo crec que és el que el departament està fent.

En relació amb el portaveu de VOX, insistia que hem parlat molt del «vamos a hacer». En cap cas. Penso que hem dedicat una intervenció bastant llarga a explicar què hem fet, què hem fet aquest curs i què hem fet en aquest balanç de dos anys. Penso que el fet que el Departament d'Educació o que el sistema educatiu de Catalunya necessita millorar no és un tabú. De fet, des del primer dia vam posar sobre la taula com a principal prioritat aquesta. Dels primers mesos de Govern recordo el pla de reforçament de les llengües i de les matemàtiques. Per tant, abans explicava aquesta voluntat de donar estabilitat, que no vol dir que no hi hagi decisions que s'hagin fet, com reforçar aquests aprenentatges fonamentals, enfortir la formació professional, reforçar, i molt, aquests recursos per millorar la igualtat d'oportunitats, traduït en aules d'acollida, en places d'educació especial, en personal sanitari, en els centres educatius. Perquè estarem d'acord que no hi ha competències sense adquirir coneixements.

Sobre si escoltarem professorat? Ho fem constantment. I, de fet, si miréssim números, només des del mes de juny fins ara, he tingut l'oportunitat de poder tenir trobades, no trobades en un teatre, sinó poder parlar de tu a tu amb més de tres-cents professionals del sistema educatiu, també amb famílies. I vostè mencionava moltes de les persones amb qui parlem sovint i tenim relació. I penso que això és important: poder nodrir-nos i escoltar reflexions de diferents actors de la comunitat educativa que tenen posicions formades en diferents direccions.

Vostè deia que vostès, com a VOX, volen fer un informe o una anàlisi multifactorial. Jo insisteixo que l'anàlisi està feta. El diagnòstic el tenim claríssim. Jo el que m'agradaria i hagués volgut esperar també del seu grup són propostes concretes per afrontar i per participar d'aquest debat de país, del qual lamento molt que el seu grup no hi formi part perquè, com deia abans, em sembla que això els inhabilita realment per assumir responsabilitats de govern.

El portaveu de Comuns, tornant al debat, i li agraeixo molt aquesta actitud d'exigència, deia que hi seran proponent, escoltant, també exigint; penso que és la manera, la millor manera de ser-hi. En relació amb l'informe del diagnòstic de l'OCDE, ens sembla, com deia, que era important poder validar, poder confirmar propostes que teníem de grups, que realment eren poques persones, importants, representatius. Però no teníem aquesta mirada també internacional, atenent a bones pràctiques. I insisteixo que vostè demanava calendarització, informe sobre la complexitat per poder fer una distribució equilibrada de recursos –esperem poder estar a disposició abans que finalitzi aquest curs escolar i, per tant, això poder-ho compartir.

En relació amb els recursos d'acollida i d'inclusió que apuntava l'informe, ho estem fent i a més a més, ho desplegarem en els propers quatre anys. I una qüestió de futur, però no de futur llunyà, que també m'agradaria molt que en aquest debat es tractés, és aquesta carrera docent. Ens sembla que en l'àmbit de la formació inicial contínua i carrera professional del conjunt de docents, hi ha molt a fer. L'OCDE ens dona pistes importants i penso que serà bo que ho puguem compartir.

Sobre l'aposta, l'objectiu, del sis per cent, saben que de la trobada que vam fer a Palau amb el president en van sortir dos grups de treball. Un primer, que tindrem demà per primera vegada amb el president del Consell d'Educació, per poder tenir una interlocució directa i poder aportar tot allò que convingui. I un segon, per poder compartir aquesta calendarització en relació amb el sis per cent. Jo crec que aquí hi ha un camí amb una parada prèvia, que la parada mitjana ha de ser, doncs, equiparar-nos al nivell d'inversió que fa el propi Estat i, per tant, el Govern d'Espanya. I un altre, que és com tendim progressivament a aquest sis per cent, conscients que no és una qüestió que difícilment es pugui fer, evidentment, segur, en aquesta legislatura, però que no hauríem..., o hauríem d'aspirar, que potser al final de la propera legislatura ho poguéssim tenir, però en tot cas serà una qüestió a poder comentar.

Feia preguntes concretes, perquè em sembla que ha parlat concretament de ràtios, i jo li puc dir que a nivell de ràtios, a dia d'avui tenim un tres per cent a i3, un u per cent a primer d'ESO i un u per cent a primer de batxillerat. La resta ho saben. Ha

demanat exactament també per tancament de línies públiques i concertades. Jo li puc dir que tenim aquest curs trenta-set grups menys al sistema públic i tenim 288 concerts menys a la concertada, 247 dels quals tenen a veure amb la reversió, és a dir, el no concert de centres que segreguen per sexe. I, per tant, aquesta és la realitat que tenim. I a més a més, li puc dir que una escola concertada ha passat a pública també aquest curs.

Ha parlat de la importància o de que com condiciona una situació de desnonament, d'infrahabitatge, de dificultats, per la falta d'estabilitat d'un nen i, evidentment, també de la seva família, com condicionen els aprenentatges el benestar i la relació que té amb el conjunt. I aquí jo penso que és molt important tornar a posar en valor aquestes figures socioeducatives, que fins ara se sostenien amb molts programes..., de fet, eren tot programes temporals, i que a partir del proper curs, i també fruit de l'acord amb els sindicats, passaran a ser estructurals.

Compartim la importància que el principi de la inclusió com a sistema educatiu l'hem de preservar, i penso que és un orgull de país. I en relació amb les diligències, insisteixo que penso que tant en la compareixença d'inici de curs el departament, la compareixença que va fer el president, la meva mateixa, hem pogut explicar i fer una mica el relat del que va passar. Saben que aquí, en el moment que..., una cosa va ser en el moment que com a Consell Superior, les persones responsables van rebre aquestes alertes, a nivell tècnic, que venien de l'INE, i l'altre és el moment en què jo mateixa, jo ho puc dir, o el propi consell de direcció va conèixer aquesta realitat, que va ser el març d'aquest any, com hem explicat, i en aquell moment va ser quan es va fer aquí aquell calendari de demanar registre, demanar diligències, i hem anat informant puntualment del que podíem dir fins a dia d'avui.

Compartim..., vostè parlava de menys alumnes, per tant, de menys ràtios, codocència, i jo crec que és un tema rellevant, perquè quan parlem de menys ràtios hi ha maneres diferents d'arribar a menys ràtios. Podem parlar de codocència, podem parlar d'un tutor o tutora amb un personal de suport o podem parlar..., i fins i tot amb grups més grans, però amb més suport, o parlar de grups més petits amb un únic referent. Això també és important quan parles amb la comunitat educativa, diferents pedagogs tenen posicions no sempre les mateixes.

I agraeixo..., vostè parlava de l'última oportunitat, que aquest consens o aquest nou consens educatiu al qual aspirem havia de ser l'última oportunitat i, per tant, espero no decebre'ls.

Per anar acabant, perquè encara tinc uns minuts, la portaveu de la CUP..., compartim, és a dir, els reptes laborals hi són. Hem de continuar treballant. No hem tancat mai la porta al diàleg social i a continuar treballant i compartint una agenda de treball. En aquests moments, la més important té a veure amb com acabem de lligar aquestes compensacions horàries i aquesta protecció jurídica de cara a les colònies, colònies i sortides en pernoctacions.

Realment les qüestions que s'estan plantejant –ràtios, professorat, inclusiva– les estem treballant totes, i, per tant, jo crec que no es pot dir que no hi hagi un àmbit en el qual no estiguem a sobre. Però en tot cas, la voluntat és de continuar treballant i arribant a acords allà on no ho haguem fet. Però també penso que estarà d'acord amb mi i també li agraeixo que la seva participació en aquest debat..., es pugui veure que hi ha també un debat a afrontar no només amb els sindicats, sinó amb el conjunt de la comunitat educativa, per obrir camí, per poder

Fitxer 41CEFP12

propers cinc anys. I, paral·lelament, estem actuant en aquests moments, és a dir, aquests 257 milions d'euros d'inversió, recuperant nivells de l'època del tripartit, estan passant..., són ara, no?, són ara inversions que s'estan produint en el territori. Aquests 100 milions d'euros d'obres RAM que hem transferit als ajuntaments per poder doncs reforçar totes aquestes obres més petites, però importantíssimes, doncs estan passant ara. Els 100 milions d'euros per al pla Clima en aquestes cent primeres escoles està passant ara. I, per tant, podem combinar la mirada més llarga, tot i que no és, allò, a vint anys, sinó que és a cinc, i la mirada doncs immediata per poder resoldre dificultats que tenim i necessitats de millora en moltes escoles de Catalunya.

Sobre places d'educació especial, no?, he parlat de les 204 d'addicionals que se n'han fet. I, a partir d'aquí jo crec que és un dels grans debats de país que tindrem en els propers mesos.

Sobre vetlladores, dir-li que tenim..., ara mateix que són trenta-vuit centres als que encara tenim incidències per obres per cobrir. I saben que aquí ve d'un conflicte laboral d'una de les fundacions que presten aquest servei i, per tant, a dia d'avui ens estem encara... Però són moltes menys que les que teníem a l'inici de curs, amb trenta-vuit centres que mantenen aquestes incidències.

Per anar acabant, la portaveu d'Aliança doncs feia moltes preguntes. Penso que he pogut donar resposta a moltes, no? La voluntat per donar resposta, no?, per revertir aquesta situació són els plans que hem engegat des de fa dos cursos, no? Són aquests programes intensius de reforçament de llengües, de matemàtiques, amb tots aquests recursos addicionals.

La reducció de la burocràcia. Doncs hi han hagut diferents procediments que s'han anat simplificant. I aquí, doncs, una de les qüestions que abans comentava en la intervenció inicial és un pla experimental, en tres territoris aquest curs, per poder deslliurar. És a dir, no donar suport a l'hora de fer determinades gestions administratives, de gestió econòmica i de contractació, sinó senzillament deslliurar. Per tant, estem fent aquest pla experimental en aquests tres territoris per veure doncs si realment podem guanyar..., o els centres, sobretot els equips directius, poden guanyar temps dedicant-se a reforçar el seu projecte educatiu i pedagògic.

Al Grup Socialista i Units per Avançar agrair-los molt el seu suport. Jo també estic orgullosa doncs d'aquest grup i sobretot de l'aportació que es fa des del nivell municipal. Aquests dies podem veure que sense els ajuntaments, realment, que estan al peu del canó, que doblen les brigades municipals per, les nits, treure aigua doncs no haguéssim pogut recuperar la normalitat tan aviat. I, per tant, això sempre vagi per endavant.

Totalment d'acord amb la importància del pacte contra la segregació, que, efectivament, va engegar i va impulsar un altre Govern. Però aquí és important doncs això, poder-hi donar continuïtat, i fins i tot com a fórmula que pot funcionar per a altres doncs acords o consensos de país, perquè estableix un seguit de mesures molt concretes, amb un calendari i amb uns recursos, i ho fan molt clar.

I també doncs dir que, efectivament, el tema del sis per cent és un horitzó ambiciós. Però si altres països doncs són capaços d'acostar-s'hi molt més, doncs Catalunya

tampoc no té per què estar-ne exempta. I, per tant, jo crec que hem de prendre'ns..., i aquest Govern ho ha fet. I penso que hem col·locat l'educació –està en el debat i a l'agenda política de totes les formacions polítiques– en el centre del sistema. I hem de fer esforços importants, també pressupostaris, per recuperar doncs l'excel·lència que volem mantenir per a aquest país.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora consellera, per la seva resposta. Interpreto que no hi ha cap grup que vulgui fer cap pregunta més, donat que han tingut vostès doncs una bona intervenció, i fins i tot una mica més. Algun diputat, alguna diputada? *(Pausa.)* Bé, doncs sent aquest el cas, doncs gràcies a tots els grups. A l'honorable consellera, secretària general i personal que l'acompanya del departament, benvinguts i gràcies.

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT